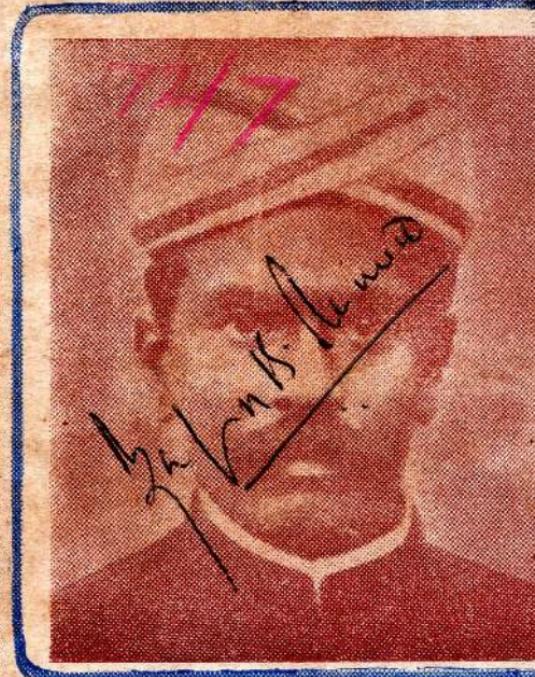

பாராம்பரியத்

7

இடங்கள் : பொழுதைகள் விளை

பாவலர் தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை
நூற்றுண்டு விழாக்காணும்
மாகஜனவுக்கு

நல் வாழ்ந்துக்கள்

அஜந்தா ரெக்ஸ்ற் பிரின்டேஸ்
162/B, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

7377

‘ஊரூப்ரம் பாடுத் தெரம்-கவி
யாத்ரீய் ஜியப் கல்லூல்-2ன்னம்
எ-பூட்டென்றும் நடப்பவர்-டிரார்
எனாங்கிளிக்ஸ்டுதுள்ளநுவார்’

கொடி: 7

ஜூலை 1972

மலர்: 51

துரையப்பாபிள்ளை பாவலரின் நூற்றுண்டு நினைவு இதழ்

பாவலரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு:

1872 - பாவலர் பிறப்பு

தந்தை. க. அருளம்பலம்; தாய். தங்கம்மா.

1888 - யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்தார்.

1892-1894 பாணைத்துறை சென். யோன்ஸ் கல்லூரியில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

1895-1896 பம்பாய் மாகாணத்தில், கோலாப்பூர் உயர்தரப் பாடசாலையில் ஆங்கில விஞ்ஞான ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

1899 - தெல்லிப்பழை ஆங்கில பாடசாலை தலைமையாசிரியராய்க் கடமையாற்றினார்.

1901 - ‘கீதரச மஞ்சரி’ நூல் வெளியிட்டார்.

1901 - ‘உதயதாரரை’ பத்திரிகைக்கு தமிழ்ப் பகுதி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

1904 - ‘மாணவர் சஞ்சிகை’ என்னும் மாதவெளியீடு வெளியிடப் பெற்றது.

1905 - ‘சகல குண சம்பன்னன்’ என்னும் நாடகம் மேடையேறியது.

1910 - மகாஜன உயர்தரப் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1921 - தெல்லிப்பழை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை வாங்கி நடாத்தத் தொடங்கினார்.

1926 - ‘யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி’ வெளியிடப்பெற்றது.

1927 - ‘சிவமணி மாலை’ இயற்றப்பட்டது.

1928 - தெல்லிப்பழை சரஸ்வதி ஆரம்ப பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப் பெற்றது.

1929 - மகாஜன.

இலங்கா கைத்தறிப் புடவைகள்

சேட், மற்றும்

சகல புடவைகளும்

மலிவாகப்பெற

எம்மிடம் வருக.

த. சங்கரப்பிள்ளை பிறதர்ஸ்

21, மக்கள் நவீன சந்தை

மின்சாரநிலைய வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

முய வர்ணங்களில்
அசசிட்டுக் கொடுக்கவும்

பட்டுச்சேலை, கைத்தறிச்சேலை
முதலியவற்றிற்கும்.

சிறந்த ஸ்தாபனம்

வசந்தா

ஏக்ஸ்ரெயில்

20, மேல்மாடி,
மரகள் நவீன சந்தை
யாழ்ப்பாணம்.

பாவலர் நூற்றுண்டு

சிறக்க

வாழ்த்துக்கள்

அன்பளிப்பு

திருமண வைப்பாங்களுக்

கேற்ற கூறைவகைகளும்

பட்டு வேட்டிகளும் பிற

துணிவகைகளும்

மலிவாகப் பெற

அன்பளிப்பு

விக்னேஸ்வரா

புடவை மாளிகை

27/1 மின்சாரநிலைய வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

மணியம்ஸ்

16 மக்கள் நவீன சந்தை

மின்சார நிலைய வீதி

யாழ்ப்பாணம்

பா பாடுவது மட்டும் பாவலரின் வேலையல்ல!

ஆயிரம் கோயில்கள் கட்டுவதைவிட, ஒரு கல்விக்கூடம் அமைப்பது மிகப் பெரிய மனுக்குலத் தொண்டு.

வட பிரதேசத்தில் கல்வி கற்றவர்களின் தொகை அதிகம். கல்வித் தரமும் உயர்வு. காரணத்தைப் பலரும் பலவிதமாகச் சொல்வார்கள். அதில் ஒன்று: அந்தியன் நம்மை ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் தனக்கு வேண்டிய சிற்றுாழியர்களை உருவாக்க கல்விக் கூடங்களை இங்கே அமைத்தான் என்பதும் ஒன்று.

இது உண்மையின் ஓர் அம்சந்தான். மற்றொரு அம்சமும் உண்டு. இந்தப் பிரதேசத்து மக்களில் பெரும்பாலோர் இயல்பாகவே அறிவுத் தாகம் கொண்டவர்கள். கல்வியைத் தெய்வமாக மதிப்பவர்கள்.

வீட்டுக்கு வீடு சென்று பிடி அரிசி யாசகம்பெற்று எத்தனையோ பள்ளிக் கூடங்களை உருவாக்கிய மனித மாமணிகளை இந்த மண்ண அறியும். மக்கள் தான் பலரறிய மாட்டார்கள்.

இதற்கு உதாரணம் தேவையா?

தெல்லிப்பழை மகாஜனுக் கல்லூரி.....

இதுவும் மனித குலத்திற்கு அறிவு விளக்கை ஏற்ற முனைந்து பாடுபட்டவரின் நிரந்த நினைவுச் சின்னம்.

பாவலர் துரையப்பாவிளை அவர்கள் ஆரம்பத்தில் இக் கல்லூரியைப் பள்ளிக்கூடமாக ஆரம்பித்த சிரமத்தை இன்றும் கதை கதையாகச் சொல்வார்கள் இக் கிராமத்தில்.

இதில் ஒரு புதுமையை நாம் அவதானிக்கலாம்.

கவிஞர் செயல் வீரனுகப் பரினமிக்கும் தன்மையை நாம் இதில் பார்க்கின்றோம்.

பா பாடும் பாவலன் பிடி அரிசி தன்டி பார் மணக்கக் கல்விக் கூடம் அமைத்த இந்த ஒரேயொரு நிகழ்ச்சியே போதும், அந்தக் கவிஞர் மக்கள் பிரச்சினையை எவ்வளவு ஆழமாகச் சிந்தித்தரன் என்பதை நிருப்பிப்பதற்கு.

கலைஞர்கள் வெறும் சொல் வீரர்கள் அல்ல, அவர்கள் உலகத்தின் தலை விதியையே மாற்றியமைக்கத் தக்க செயலாளர்கள் என்பதை இன்றைய நாலூற்றுப்பிலிரும் நிருபிக்க வேண்டும்

யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி

வி. கந்தவனம்

இரு பெண் எதையும் இழக்கலாம், கற்றை இழக்கலாகாது. தமிழர்கள் எதைத்தான் இழந்தாலும் தமது பண்பாட்டை இழுத்தல் கூடாது.

இந்தப் பண்பாடு — தமிழர் பண்பாடு — மிகவும் தொலைமை வாய்ந்தது; ஆண்டாண்டு தோறும் நம் முன்னேராற் பேணி வளர்க்கப்பட்டது; மிக அருமையானது; ஏற்கத் தகுந்தது.

இதன் பெருமை உனராத பலர் மேலைநாட்டவர் நடையுடை பாவலைகளில் விருப்புற்று மயங்கி அவற்றைத் தழுவியதுடன் நில்லாது தமிழர் கலைகளை, தமிழர் பண்புகளை, தமிழர் சடங்குகளைப் பழித்துரைக்கவுந் தலைப்பட்டனர். இந்த நிலைமை ஆங்கி லேயர் ஆட்சிக் காலத்திலே படு கேவலமுற்றிருந்தது. சாய்ந்தாற் சாய்கிற பக்கமே சாய்கிற செம்மறிகள் போன்று ஒருவரைப் பார்த்தொருவராய் பலரும் ஆங்கில நாகரிக மோகத்தில் ஆழுத்தொடங்கினர்.

தமிழ் அபிமானிகள் நிலைமையையுணர்ந்தனர்; கவலையற்றெழுந்தனர், கடமையைப் புரிந்தனர். பேச்சாலும் எழுத்தாலும் பிரசாரம் செய்தனர்: மூச்சாக முன்னின்று தமிழ்ப் பற்றை ஊட்டினர். இடையில் எழுந்த காற்றேரூடு எடுப்பத்துப் போகாமல் எஞ்சியிருந்தோரைத் தடுத்தனர். எடுப்பட்டவரையும் இழுத்து இருத்தினர்.

இந்த நல்ல பணியைச் செய்து எமது நாட்டில் எமது பண்பாட்டைக் காத்த ஒருசிலருள் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையும் ஒருவர்.

'உயர்திரு. தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை அவர்கள் நாவலர் அவர்களுக்குப்பின், நாவலர் அவர்களைப் போலவே, நமது நிலையையும் நமது தேசத்தின் போக்கையும் நன்கு சிந்தித்திருக்கின்றார்கள். நாவலர் அவர்கள் வசனமூலம் தமது சிந்தனையை வெளியிட்டார்கள். பின்னையவர்கள் கவிதைகள் மூலம் தமது சிந்தனைகளை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். கவிதை பின்னை அவர்களுக்குக் கைவந்தது' என்று பண்டிதமணி அவர்கள் பாவலர் அவர்களுக்கு உயர்ந்த மதிப்பளிக்கின்றார்கள்.

பாவலர் துறையப்பாபிள்ளை அவர்களின் பாடல்கள் முழுவதும் தமிழ் நோக்கே இழையேற்குகின்றது. இந்த நோக்குத் தமிழர்மீதும், தமிழர் பண்பாட்டின்மீதுமுற்ற அன்பினால் எழுந்தது. யாழ்ப்பாணச் சுவதேசசுக் கும்மி இதற்கு நல்லதோர் உதாரணம். இக் கும்மியிலே யாழ்ப்பாண மக்களின் தாழ்வுக்கான காரணங்கள் அறிவுறுத்தப்பட்டு வாழ்வுக்கான வழிவகைகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. கற்றவர்கள் உத்தியோகம் உத்தியோகம் என்று அலைகின்றார்கள். அவர்களின் அலைச்சலைக் கண்ணுற்ற பாவலர்க்குச் 'சமுன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்' என்ற உண்மை புலனுகின்றது. பயிர்ச் செய்கையும் கமத்தொழிலுமே பண்பு வாய்ந்த தொழில்கள். என்றைக்கும் பார்க்கக்கூடிய தொழில்கள் என்பதை இன்றைய நிலையில் ஒருவர் உணர்ந்து கொள்வதில் புதினமொன்றுமில்லை. அந்தக் காற்சட்டை மேற்சட்டைக் காலத்திலே பாவலர் உணர்ந்து உணர்த்தியதுதான் சிறப்பு.

விவசாயத்தைச் சிறப்பாக மேற்கொள்வதற்குப் பல வழி வகைகளைக் கூறிவரும் ஒரு கட்டத்தில்,

நீர் மெத்த வள்ள நிலாவரை தன்னை
நிலைபெறு நல்ல ஒழுங்கு செய்து
பண்மெச்ச இந்தநன் ஞட்டை நீர்ப் பாய்ச்சுதல்
பண்பலில் வோசொல்லு சங்கமின்னே.

என்ற அவரது அன்றைய கணவு இன்று நனவாகியிருப்பது பெருமைக்குரியது. ஆனால் எமது ஈடேற்றத்தின் பொருட்டு மிகவும் தீவிரமாகச் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டியதுமுண்டு.

எத்தனை யோபெயர் மிக்க வறுமையில்
என்றும் வருந்தி விழித்தாலும்
உத்தியோக மல்ல தொன்றுஞ் செய்யாமல்
உல்லந்து திரிகின்றார் சங்கமின்னே.

பொய்சொல்லு வார்கள வும்மெடுப் பாரவர்
புன்னெறுதி யாய்வயி றுவளர்ப்பர்
செய்திடக் கைத்தொழில் ஒன்றுந் தெரிந்திபார்
தீமையி தஸ்லவோ சங்கமின்னே.

பார்க்கப் பள்ளென் றிறங்கும்போ லிப்பொருள்
பற்பல வாயிங் கனுய்பிப் பணம்
தீர்க்க மாய்ச் சேகரிக் கும்பிறர் புத்தியைச்
சிந்தனை செய்யடி சங்கமின்னே.

இன்றைய நெருக்கடியான நிலைமை குறித்து இச்சிந்தனை மிகவும் அவசியமாகின்றது. பணம் படைத்தவர்கள் ஆற்றல் வாய்ந்த இளைஞர்களைப் பயன்படுத்தி இருக்கின்ற குலப் பெருமைகளுக்கேற்ற கைத்தொழில்களைப் பெருக்க முன்வருவார்களானால் வேலையில்லாப் பிரச்சனை ஓரளவுக்கேணும் தீர வழிபிறக்குமான்றே. எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்னத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற பாவலர் அவர்களே கூறியிருக்கின்றார்கள்.

கூடி முயற்சி செய்து சமுதாயம்
குலவும் பலவிங்கு தாபித்தவர்
நாடிநற் கைத்தொழிற் சாலைத்தல்
தலமல்ல வோடி சங்கமின்னே.

சீல நெசவுகண் ஸூடி கடதாசி
தீக்குச்சோ டானி எனும்பல்வகை
வேலையும் இங்கு தொடங்கநஞ் செல்வம்
விருத்தி யுறுதோடி சங்கமின்னே.

அந்தக் காலத்துத் தமிழர்களின் போலித்தனங்கள் சொல்லி முடியாது. காற்சட்டை கோட்டுப் போட்டுக் கான மயிலாடி னார்கள். அதனைப் பார்த்து ஆங்கிலேயரே நகைக்கலாயினர். இந்த இரவல் எடுக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டோருக்கு எக்கச்சக்க மாகக் கொடுக்கின்றார் பாவலர் அவர்கள்.

தமிழ்ப் பெயர்கள் ஆங்கிலப் பெயர்களாக மாற்றுதாடங்கின, பாவலரால் தாங்க முடியவில்லை.

இங்கிலிஷ் நாமங்கள் நம்மவர்க் குள்மிக
ஏராள மாக விருக்கின்றன
தங்கம் நிகருந் தமிழுள்ள எங்கட்டுச்
சங்கையீ னம்மது சங்கமின்னே.

என்று தமிழ்ப் பெயர்களால் வரும் பெருமையை மறந்த தமிழ் னுக்கு நினைவுபடுத்துகின்றார்.

இந்த நிலைமை இன்று தன்னும் மாறியுள்ளதா?

யாழ்ப்பாணத்தில் படித்தவர்கள் உண்மையிலேயே போவிவாழ்க்கை மிகுந்தவர்கள் என்பது பலருடைய கருத்து. இதனை அன்றே பாவலர் அவர்கள் கணித்து விட்டார்கள்.

படித்தவர்களின் நடையுடையைக் கவனியுங்கள். வியாபாரிகளின் விளம்பரப் பலகைகளை நோக்குங்கள். பலருடைய கவ்யாணப் பத்திரிகைகளைப் பாருங்கள். இவற்றிலும் மேலாக முக்கியமாகப் படியாதவர்களின் கையெழுத்தைக் கவனியுங்கள்.

எமக்காவது மொழியிமையாவது இந்த யுகத்திலாவது கிடைக்கிறதாவது.

இன்னும் எங்களுக்கு ஆங்கில மயக்கம் தீரவில்லை. எங்கிருக்கிறோம் என்ன செய்கிறோம் என்பதே புரியவில்லை. நாம் யார்? எவ்வினத்தவர் என்பதே தெரியவில்லை. இதுதான் உண்மை நிலைமை. இதனுலேதான் எமக்கிந்த வாழ்வு.

பாவலர் அவர்களுடைய யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மியில் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இதனை எல்லோரும் படிக்க வேண்டும். கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். உணர்ந்து படிக்கின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் உடனே உணர்ச்சி பிறக்கும் என்பது உறுதி.

மலையக இலக்கியக் கடிதம்

நாவல்-நகர். பி மகாலிங்கம்

'மலையகம் கலையகம்
மாண்புறு வினாநிலம்
மலையகம் கலையகமாம்'

என்று நாவல்நகர் கவிராயர் என்றே பாடிய பாடவின் உண்மைத்துவம் இப்போதுதான் மலையகம் முழுவதில் பரவியிருக்கின்றது போன்றும். சென்ற மாதத்தைப் பொறுத்தளவில் சென்ற மாதத்தை மலையகத்தின் இலக்கிய மாதம் என்று சொன்னால் அது சாலவும் பொருந்தும்.

அ கி ல இலங்கையிலும் கொண்டாடப்பட்ட தமிழ்த் தின் விழாக்கள் இம்முறை மலையகத்தில் ஒருபடி மேலாகவே கொண்டாடப்பட்டதிலிருந்து சென்ற வருடத்தைவிட இந்தவருடம் ஒருபடிமேலாங்கி தின்றதை குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

இலங்கைப் படத்தில் புசல்லாவை எனும் இடத்தைக் கண்டு பிடிப்பது என்றால் சிறிது கஷ்டம்தான். என்றாலும் கூட சென்ற மாதம் புசல்லாவையில் நடந்த இலக்கிய விழாக்களாலும், நால் வெளியீட்டு விழாக்களாலும் புசல்லாவை எனும் பெயரை இலக்கிய அபிமானி களிடமிருந்து இனி மறக்கச்

செய்வது சிறிது கடினம்தான்: புசல்லாவையில் இந்த விழிப்பு ஏற்படக் காரணக்கர்த்தாவே புசல்லாவை சரஸ்வதி மகாவித்தியாலை அதி பர் திரு. வே. மாரிமுத்து அவர்கள்தான். அடுத்தவர் கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள். அவரது 'இன்ப வானில்' நால் வெளியீட்டு விழாவும் அவ்விழாவில் டாக்டர் 'நந்தி' அவர்கள் குறிப்பிட்ட 'நம் நாட்டு வாசகர்களிடையே கடந்த கிலகாலமாக வாசிப்பதில் உள்ள ஈடுபாடு வெகு வேகமாக குறைந்து வருகின்றது. இப்போவேறு விடயங்களில் அவர்கள் கவனம் திரும்புகின்றது இதை வளர விடுவதால் பெரியதோர் அபாயத்துக்கு வழிவகுப்பதாகும். ஆகவே எழுத்தாளர்கள் வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க முன்வரவேண்டும், இல்லையெனின் அவர்கள் சமூகத்துரோகக் குற்றம் புரிந்தவர்களாகி விடுவர்' எனும் கருத்து சமூத்து இலக்கிய உலகிற்கு அவர் கூறும் அறிவுரையாக அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது;

இலக்கிய நண்பர்கள் நால் வெளியீட்டு விழாவோடு ஒழிந்துவிடவில்லை. உடனேயே கவியரங்கங்களும், குறிஞ்சிதென்னவனின் நால் வெளியீட்டு விழாவிற்காகவும் உழைப்பதிலி

ருந்து டாக்டர் நந்தி யின் கருத்தை உடனடியாகச் செயலாக்க முனைந்துள்ளனர் என்பது விளங்கும். கிணிகத்தேனைப் பகுதியில் இலக்கியம் வளர்ப்பவர்களில் திரு. தமிழ்மாறன் அவர்கள் மிக வேகமாக உழைத்து வருகின்றார். அவரது செயல்களின் பயனாக 'மலைக்குருவி' எனும் கையெழுத்துப் பிரதியும் வெளியாகியுள்ளது. எட்டியாற் தோட்டை எழுத்தாளர் மன்றம் அண்மையில் கூடியுள்ளதும், பதுளையில் நூர்களை மலைச்செல்ல வன் நடாத்தப்போகும் மலையக இலக்கிய விழாவும், கம்பளை தமிழ்ச் சங்கத்தின் விழிப்பும் மலையகத்தின் எதிர்கால இலக்கிய செய்திகளை வழிகோல் களாக அமையும் என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

*மல்லி கையின் மணம் எல்லா வாசகர்களிடமும் பரவியிருக்கிறதோ என்னவோ அதன் தரம் உயர்ந்துகொண்டேதான் போகின்றது. 'மல்லிகை' யைப் பொறுத்த அளவில் அது வழிக்கும் குபேரக் கருத்துக்கள் உயர்ந்தது. உயர்ந்துதொரு சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்பது அதன் தனித்துவத்தி விருந்து புரிகின்றது' இது நாவ லப்பிட்டி இலம் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஸமுத்து சஞ்சிகைகள் பற்றிய கலந்துரையாடவின்போது தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள். ★

சந்தாவைப் புதுப்பிக்காத நண்பர்கள் உடனடியாகச் சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவும்.

— ஆசிரியர்

அடுத்த இதழுடன் மல்லிகைக் குழந்தைக்கு ஏழாவது ஆண்டு நிறைந்து எட்டாவது வயது பிறக்கப் போகின்றது.

சிறப்பாக, பொலிவாக, உள்ளடக்கக் காத்திரத்துடன் ஒர் இலக்கிய மலர் வெளியிட என்னம். நிறைந்த ஆர்வம், பத்திரிகைக் காகிதத் தட்டுப் பாடு, காகிதம் கிடைத்தால் — மற்றும் நினைக்கக்கூடிய திட்டங்கள் நிறைவேறினால் அடுத்த இதழ் மலராக வெளிவரும்.

ஆண்டு நிறைவுக்காக மட்டும் மலர் போடுவது நமது நோக்கமல்ல. கடந்த ஏழாண்டுகளாக மல்லிகை சாதித்த சாதனைகளின் தாக்கத்தை விமர்சிப் பதுடன் — விட்ட தவறுகளைத் திருத்திக்கொள்வதுடன்—தேசம் பொதுவாக இலக்கியப் பிரச்சினையில் பெற்றிருக்கக் கூடிய காத்திரமான வளர்ச்சியைக் கணக்கிலெடுத்து, இப் புதிய திருப்பங்களைத் தகுந்த திசை வழிக்கு வளைத்துச் செல்லும் மார்க்கங்களை அறிந்து கொள்ள உதவியாக இம்மலரை உருவாக்க விரும்புகின்றேம்.

இந்தத் தகவலை இலக்கிய நண்பர்கள் தங்களது நெஞ்சங்களில் இருத்திக்கொள்ளுங்கள்.

— ஆசிரியர்

பாவலரும் பாரதியும்

மயிலங்கூடலூர்
பி. நடராசன்

எழுத்து வரலாற்றையும் பாரதநாட்டுச் சரித்திரத்தையும் ஆராயும்போது, இன்பழும் துன்பழும் இந்த இரு நாடுகளுக்கும் ஒன்றாகவே அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். இந்தியா அடிமைப்பட்டதன் எதிரொலியாகவே இலங்கைத்தீவும் அடிமைப்பட்டது. பாரதம் விடுதலைபெற்றதன் விளைவாகவே இலங்கைத் தீவும் விடுதலைபெற்றது. அரசியலில்மட்டுமன்றிச் சமயம், சமூகம், இலக்கியம் ஆகிய துறைகளிலும் வரலாறு ஒரே வகையில் அமைந்திருந்ததைக் காணலாம். ஈழத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையில் இத்தொடர்பு அதிகமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இவ்விரு நாடுகளிலும் வாழ்ந்த முற்போக்கு எண்ணம்கொண்ட அறிஞர்களிடையே ஒரே வித சிந்தனைப் போக்குக் காணப்பட்டது. எமது நாட்டுப் பேரரினர்களான நாவலர், சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசைபப்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர் முதலியோரும் உ. வே. சாமிநாதையர் முதலிய தமிழக அறிஞர்களும் ஒருவரை ஒருவர் வழிகாட்டியாகக் கொண்டும் முன்னேடுகளாகவும் விளங்கி

னர். கவிதைத் துறையில் தமிழக எட்டயபுரத்துச் சப்பிரமணிய பாரதியாரும் ஈழத்துத் தெல்லிப்பழை தந்த பாவலர்துறையப்பாபிள்ளையும் ஒரே விதச் சிந்தனைப் போக்கினராகவிளங்கினர்.

பாவலரும் பாரதியாரும் வெவ்வேறு நாட்டினராக வாழ்ந்த போதிலும் அவர்களிருவருக்கும் பொதுவான மொழி, மத, பண்பாட்டு இயல்புகள் அவர்களுடைய சிந்தனையை உருவாக்கின. இருவரும் தமது காலச் சமூக அரசியல் மறுமலர்ச்சியையும் புது விழிப்பையும் கவனித்தனர். அவற்றின் அடிப்படையில் இலக்கியம் சமைத்தனர்.

‘பாரதியின் எழுத்துக்கள் நமது தேசிய இயக்கத்தின் பல திறப்பட்ட போக்குகளை—நடமாட்டங்களையும் கருத்தோட்டங்களையும்— சிறந்த முறையில் படம் பிடித்துக் காட்டுவிற்கு, ஒவ்வொரு தலைசிறந்த கணக்கையும் போல் தன் காலத்தில் ஏற்பட்ட சமூக அரசியல் மறுமலர்ச்சியையும் புது விழிப்பையும் கூர்மையாகக்

கவனித்தான் பாரதி.....
இரேயடியாகக் காலத்தைத்
தாண்டி எந்த மனிதனும்
வாழுமுடியாது. எத்துணைத்
தீர்க்க தரிசியாயினும் கால
வரம்புகளை முற்றும் மீறிச்
சென்றுவிட முடியாது.

கவிஞரும் மனிதன்தானே!
இந்த உண்மையை மறந்து
விடாமல் பாரதி யை
ஆராய்ந்தால், பாரதியின்
பெருமை இன்னும் அதிகரிக்கும்.'

(பாரதிவழி-ப. ஜீவானந்தம்
- பக். 6, 7)

என்று அறிஞர் ப. ஜீவானந்தம்
பாரதியைப் பற்றிக் கூறிய
கருத்துக்கள் பாவலருக்கும்
பொருந்தும். இக் கருத்துக்
களை அடிப்படையாகக்கொண்டு
பாவலரையும் பாரதியையும்
ஐப்பீட்டு முறையில் ஆராயும்
போது மறுமலர்ச்சி ஈழத்தின்
'பாரதி' பாவலர் என்பது
புலனாகும்.

பாரதியார் 1882 - ஆம்
ஆண்டு மார்க்டித் திங்கள்
பதினேராம் நாள் பிறந்தார்.
பாவலர் பாரதியாருக்குப் பத்
தாண்டுகளுக்கு முன்பு அதாவது
1872 - ஆம் ஆண்டு ஐப்பதித்
திங்கள் 20-ஆம் நாள் தோன்
நினூர். பாரதியார் 1921-ஆம்
ஆண்டு புரட்டாசித் திங்கள்
12-ஆம் நாள் இயற்கையைய்
தனிர். பாவலர் இதற்கு எட்டு
ஆண்டுகள் கழித்து அதாவது
1929-ஆம் ஆண்டு ஆனித் திங்க
கள் 24-ஆம் நாள் பூவு க
வாழ்வை நீத்தார். இருவரும்
வெள்ளியராட்சி இந்தியாவிலும்
சமுத்திலும் மேவோங்கி நின்ற
காலத்தில் இரு நாட்டு மக்க
ளும் விடுதலை தவறிக் கெட்டு
வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்த
னர். இரு நாடுகளிலும் அந்

நியராட்சி அகன்று விடுதலை
வாய்க்கவும், பொருளாதார
வளமுற்றோங்கவும் அந்திய
கலாச்சார மோகமென்ற இருள்
விலகிச் சுய கலாச்சாரம் ஒளி
வீசவும் பாரதியும் பாவலரும்
பாடுபட்டார்.

பாரதி காலத்தில் பாரதத்
தில் விடுதலைப்போர் தீவிரமாக
நடந்து வந்தது. அவரும் தேசிய
விடுதலை இயக்கத்தில் நேரடியாகக்
கலந்து கொண்டார். விடுதலைக் கனல்கக்கும் அவரது
பாடல்கள் சுதந்திர ஆர்வத்தை
மக்களுடைய உள்ள திற்
கிளர்ந்தெளச் செய்தன. பாரதி
வெள்ளியராட்சிக்கு 'அஞ்சிடோம் இனித் துஞ்சிடோம்'
என வீரமுழக்கமிட்டார்; காந்தியைத் தலைவராகவும் காந்திய
நெறியைப் போராட்ட முறையாகவும் ஏற்றுக்கொண்டார்.
'பாரத தேசந்தன்னை வாழ்விக்க
வந்த காந்தி மகாத்மா'வையும்
'பாரததேவி திருதுதல் ஆரவைத்த திலகமென்ற திகழ்
ஜயன் நல்லிசைப் பால கங்கா
தர்' ணையும், தாதாபாய் நவு
ரோஜீயையும். வஜபதியையும்
தமது தலைவர்களாக ஒப்புக்
கொண்டு அவர்களின் அடிச்சவட்டிலே பாரதியார் நடை
போட்டார்.

பாவலர் காலத்தில் ஈழத்
தவர் அந்தியர் ஆட்சியின்
திமையை நன்குணர்ந்திருந்த
னர்; அந்தியர் ஆட்சி மறைந்தொழிய வேண்டுமென விரும்
பினர். எனிலும், மக்களியக்க
மான சுதந்திரப் போராட்டம்
அக்காலத்திற் கருக்கொள்ள
வில்லை. பாரத சுதந்திரப்
போராட்டத்தின் தாக்கம்
சமுத்திலும் விடுதலை வேட
கையை ஏற்படுத்தியது. பாவ
லர் பம்பாய் மாநிலத்திலுள்ள

கோலாப்பூர், பெல்காம் ஆகிய இடங்களில் கல்வி பயிற்றினார். இதனால் இப்போராட்டங்களைப் பற்றிப் பாவலர் நன்குணர்ந்திருந்தார். ஈழத்திலும் சுதந்திரப் போராட்டம் நிகழவேண்டுமென்று விரும்பினார். ஆனால், தன்னல மறுப்பும் பொதுநல வேட்கையும் வீரமும் நிறைந்த தலைவர் கள் நம்நாட்டிலே தோன்றவில்லை என்பதையும் உணர்ந்தார். காந்தியை போன்ற வீரத் தலைவர்கள் தோன்றவேண்டுமென்று தமது பாடல்கள் மூலம் உணர்த்துகிறார். காந்தி, சுரேந்திரநாத பனர்ஜி, கோகலே, மேதா, திலகர், நவபெருஜி, லஜபதிராய், சிரத்தானந்தர், தாஸ் முதலி யோரைப்போல் தேசாபிமானிகளும் சேவையாளர்களும் தோன்றவேண்டுமென்று பாவலர் கனவு கண்டார். பாவலரும் பாரதியும் அரசியற் துறையில் ஒரே நோக்கினராக விளங்கினர் என இங்கு காண்கிறோம்.

“நமக்குத் தொழில்களிதை நாட்டுக் குழந்தை இமைப் பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல்”

என்று பாடுகிறார் பாரதியார். கவிதையையே தொழிலாகக் கொண்டு கவிதையிலே புதிய புதிய சோதனைகளை நிகழ்த்திய வர் பாரதியார். சாதாரண மக்களுக்குப் புரியாத யமகம், திரிபு முதலியவற்றையும் தல புராணங்களையும் மரபுவழி பாடியவர்களே புலவர்கள் என்று போற்றப்பட்ட காலத்திலே மரபு வழிநின்று சமுதாயத்தின் அன்றூடப் பிரச்சனைகளைப் பாடியதோடு தெய்வம், இயற்கை, தமிழ் முதலிய அணைத்தையும் பாடினார். பாரதி மரபு வழியில் நின்ற போதிலும் சில புரட்சிகளைச் செய்தார். பாஞ்சாலி

சபத முகவரையில் இப்புரட்சி பற்றிப் பின்வருமாறுகூறுகிறோம்:

‘எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையுடை காவியம் ஒன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் எமது தாம்பமொழிக் குப் புத்துயிர் தருவோன்கின்றன. ஓரிரண்டு வருடத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களைல் லோரும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவு படாமலும் நடத்தல் வேண்டும்’ இவ்வாறு 1912-ஆம் ஆண்டு பாரதியார் எழுதினார். இதனையே

“கவை புதிது பொருள்புதிது வளம்புதிது

சொற்புதிது சோதி மிக்க நவகவிதை எந்நாளு அழியாத மாகவிதை.....”

(சிட்டுக்கவி-2; 1919 மே 22) என்ற பாடவிலும் எடுத்துரைக்கிறார்.

பாவலர் அவர்களும் 1901-ஆம் ஆண்டிலும் அதனையொட்டிய காலப்பகுதியிலும் இதே கருத்துக்களைத் தமது கவிதைகளிலும் கீதரச மஞ்சள் முகவரையிலும் வலியுறுத்தி யிருக்கக் காண்கிறோம். பாரதியார் காலத்திலே தமிழகத்திற் போற்றப்பட்ட அதே கொள்கைகள் ஈழத்திலும் போற்றப்பட்டன. இதற்கு வழிகாட்டியாகவும் முன்னேடியாகவும் பாவலர் விளங்கினார். ந.வை. செல்லையா போன்றோர் பாவலரின் வழியிலே கவிசெய்தனர். பாவலர் கற்றோருக்கு மட்டும் விளங்கக் கூடியதும் சமூகத்திற் குப் பயன் தராததுமான இலக்கியம் செய்வதனை வரவேற்கவில்லை.

“கந்தேரோரும் மற்றேரோரும்... நற் கருத்தை யுணர்ந்து தேசானு கூலம் உற்றே ரென விளங்க.....”

வேண்டுமென்பதே பாவலரின் குறிக்கோள்.

“...எவரும்

லேசாய் விளங்க இலகு தமிழில் இயம்புவ தேநலம், என்றும்,

“மிக்க அரும்பதத் தோடு புனர்ச்சி மிகுந்திடில்..... பொதுச் சனங்கட்ட (கு)

எக்கால முழுவிளங்க காது”

என்றும் பாவலர் உரைப்பவை இருவரும் ஒரே வழியினர் என் பதண உணர்த்தி நிற்கின்றன.

கல்வி, கேள்விகளால் மிக கோர் சிரமேற்கொண்டு போற் றவேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் இலக்கியஞ் செய்யப்பட்ட காலத்தில் அணைவர்க்கும் பொது வான் இலக்கியம் செய்வோர் பெருமதிப்புப் பெறுதல் அரிது. ஆனால் பாவலரையோ, நீதிபதி கு. கதிரவேற்பிள்ளை, வித் துவ சிரோமணி கணேசையர், ஆசக்கி வேலுப்பிள்ளை, பண்டி தர் சி. கதிரிப்பிள்ளை, கவிஞர் கா. சின்னப்பா, உடுப்பிடிச் சிவசம்புப் புலவர், வி. கோ, குரியநாராயண சாஸ்திரி, அபிதானகோசம் ஆ. முத்துத்தம் பிப்பிள்ளை, உதயதாரரகை ஆசிரியர், அலன் ஆபிரகாம் முதலிய ‘தலைமைச் சிரேட்டர்கள்’ போற்றியுள்ளனர். ஆனால் பாரதியாருக்கோ இத்தனைப் பாராட்டுக் கிடைக்கவில்லை என வரலாற்றுளர் உரைப்பர்.

மேற்றிசை வாழும் வெண்ணிற மக்களின் செய்கையும் நடையும் தீவியும் உடையும் கொள்கையும் மதமும் குறிக

ஞம் நம்முடையவற்றினும் சிறந்தனவென்ற போலி என்னை தமிழரிடையே மேலோங்குகின்றன. பாரதியாரும் பாவலரும் இவ்வெண்ணங்கொண்ட மூடமதியினரைச் சாட்டத் தவற வில்லை. கலாச்சார மறுமலர்ச்சி வேண்டி இருவரும் குரலெழுப்பினர். எனினும், “...நன்மையும் அறிவும், எத்திசைத் தெனி னும் யாவரே காட்டினும் மற்றவை தழுவி வாழ்வீராயின் அச்சமொன்றில்லை.....” என்ற பாரதி கூற்றைப் பாவலரும் ஒப்புக்கொண்டு,

“சிற்சில ஜூரோப்பிய பழக்க வழக்கங்கள் கிறந்ததென் பகற்காட் சேபமில்லை முற்சிந் தனையின்றி நந்தேசா சாரங்கள் முற்றும் விடவாமோ சங்கமின்னே”

என்று பாவலர் பாடுகிறார்.

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும்கானேம்”

எனத் தமிழகு நேரான மொழி எதுவுமில்லையெனப் பாரதியார் பாடினார். பாவலரும் இதே கருத்தை,

“இன்னிசை இலக்கண விலக்க மாட்சிசேர் எங்கள் தமிழ்ப்பாடை தனக்கெந்தப் பாடைநேர்”

என்றும் பாடக் காண்கிறோம்.

பாவலரும் பாரதியும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்து, ஒரே இலட்சியத்திற்காக உழைத்து தக்தமது தாய்நாடுகள் உயர்நிலையடைய வேண்டுமென அயராது பாடுபட்டனர். இவ்வாராய்ச்சி யைத் தொடர்ந்து மேற்கொள் வது இன்றியமையாததாகும். ★

லெ முருகப்புபதி

கனவுகள் ஆயிரம்

நீர்கொழும்புக் கடற்கரை
யோரம்.

பேரிரச்சலுடன், அலைகள் எகிறி விசிறிக்கொண்டு, ஆவே சமுடன் — தாயை நோக்கி ஓடி வரும் சிறு குழந்தையைப்போல அப்மோட்டார் எஞ்சின் பூட்டிய தெப்பங்கள் கரையை நோக்கி நெருங்குகையில்..... அப்பெருத்த ஒலி நாயின் ஊனச்சத்தம் போல் எழுந்து ஓய்கிறது.

கரையில் வந்து மோதும் அலைகளால் அங்குமிங்கும் அலைக் கழிக்கப்படும் அத்தெப்பங்களும், தோணிகளும் — அந்த, திணமும் சருமீனும், பொடி மீனும் சாப்பிட்டதாலும்— அச் சாப்பாட்டுக்காகவே உழைத்த தாலுமே மெருகேறியிருந்த கருங்காலி நிறத்து மீனவர்களது கரங்களால் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்தப்படுகிறது.

'அடே செவஸ்தியான் இஞ் சால புடிடா..... ம... ஏலோ... ம... ஏலோ..... மம..... மத்த அலைவரட்டும..... ஆ... வந்திட்டுது..... பிடி..... ஏலோ.....' தெப்பத்தின் ஒரு முனையை இழுத்துப் பிடித்தபடி மணலில்

நிறுத்த முயற்சிக்கும் பணியில் பெரும்பலத்தோடு இப்படிக் கத்துகிறுன் அந்தோணி.

கடல்தாயின் அந்தச் செல் வக் குழந்தைகள் மடியைவிட்டு கரையில் இறங்கினர். உழைப் பதையும் உண்ணுவதையும் வழக் கமாகக் கொண்டுவிட்ட அந்த மீனவர்களது கரங்களும் தோள் களும் என்னமாய் இயங்குகின்றன! தினவெடுத்த தோள்களின் பலத்தைப் பார்க்கையில் கணத்தில் பத்துவயதுச் சிறுவன் இருபது வயதுக் காளையாகி வேலைசெய்யும் பக்குவம் அது.

முதல் நாள் நடு இரவில் தொழிலுக்குப் போகும் மீனவர்கள் மறுநாள் மற்றபகலில்தான் கரைக்குத் திரும்புவார்கள். தெப்பங்களையும், எஞ் சி.ஏ. பொருத்திய படகுகளையும் கரைக்கு இழுத்து மணல் மேட்டுக்குக் கொண்டு வருவதில் அம்மீனவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஒத்துழைப்பர். ஏனெனில் அவர்கள் ஒரே வர்க்கத்தாய் விட்டவர்களில்லையா.....

வலையில் சிக்கியிருக்கும் பொடி மீன்களை, சற்றுப்பெரிய மீன்களை தரம்பீரித்து — வேக

மாக இயங்கும் அழகு அப்பரம் பரைக்கேடுரிய பாணிபோலும். அதிகாலையில் வெறுமையாக—அமைதியாக இருந்த அக்கடற் கரையோரம் இப்போது தெப் பங்களாலும், படகுகளாலும் நிரம்பியது போதாமல், மீனவர்களது ஆரவாரக் கூச்சலாலும் தலைக்குமேலே வட்டமிட்டு கீச்சிட்டுக் கரையும் காகங்களின் இரைச்சலாலும் அசிங்கப்பட்டிக் கொண்டிருந்தது. ‘காலங்காத் தால அப்படி மயானம் மாதிரி இருந்த இடமா இப்ப இப்படி இருக்கு?’ என்று அங்கலாய்க்கத் தோன்றும் பார்ப்பவர்களுக்கு.

தாமதமாக வரும் எஞ்சின் தெப்பங்களுக்கு தரிப்பிடம் தேடி அதற்குச் சொந்தமான வர்கள் தெப்பத்தில் இருந்து கொண்டே கரையில் தம்பார் வையை ஒடவிடுவர். தாம் வழக்கமாக தரிக்கும் இடத்தை வேரெரு தெப்பக்காரன் ஆக்கிரமித்து இருப்பதைக்கண்டால் போதும் ‘மசவாதி நாய்கள். அவங்களுக்கிட்டதான் எஞ்சின் ஈச்சது எண்ட பெருமையில் எங்கட இடத்துல தெப்பத்தை மறிச்ச இருக்கியான்கள்’ வசதி கள் குறைந்த, குறைந்ததாலேயே வருமானமும் குறைந்த அம் மீனவர்கள் தமக்குள் ஆத்திரப்பட்டுக் கொள்வார்கள்.

அந்தோணியும் இந்த வசதி குறைந்த கூட்டத்தோடு சேர்க்கப்பட்டவன். அவனிடம் மோட்டார் எஞ்சின் இல்லை. தெப்பமும், சூடவலையும், துடுபும்தான் அவனுக்கும், அவன் மீனவி மேரிக்கும் வயிற்றை நிரப்பும் வருமானத்தைத் தருபவை. நல்லகாலம் இன்று அவன் தெப்பம் நிறுத்தும் இடத்தில் வேறு எவரும் தம் தெப்பத்தை நிறுத்தவில்லை.

இன்று தன் இடத்தைப் பிடித்துவிட்டதில் உண்டான மகிழ்ச்சி, தன் வலையில் அதிகமாகப் பட்டிருந்த மட்டச்சாலை மீனைப்பார்த்தபோது இரண்டு மடங்காகியது. ‘அடி யேய் கெதியா வாவே... பயஸ்கோப் பில வார பொடிச்சிமாதிரி..... ஆட்டி ஆட்டி வாற்’—இடுப்பில் கூடையுடன் நடைபயின்றுவரும் தன் மீனவி மேரியைப்பார்த்து அந்தோணி கத்துகிறுன். பக்கத் தெப்பக்காரனது மீனவி இதைக்கேட்டு சிரித்துவிட்டான். ‘ஏன்டி சிரிக்கிய?..... அவன் அவன்ட பொஞ்சாதிக்கு செல்வியான். நீ ஏன்டி சிரிக்கிய?’—தன் மீனவியை அடக்கிய பெருமையில் அவன் மளமள வென காரியங்களில் மூழ்கி விட்டான்.

இப்படியெல்லாம் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் திட்டிக் கொள்வதாலோ அல்லது பேசிக் கொள்வதாலோ அவர்கள் ஒருவர்மீதாருவர் கோபப்படுவதில்லை. அதெல்லாம் சகஜம்! ‘இன்டைக்கும் மட்டச்சாலையா பட்டிரிச்சி..... சூசை அப்புட வலையிலயும் மட்டச்சாலைதான் பட்டிருச்சு’ என்ற படி கூடையை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு மீன்களைப் பொறுக்கி நிரப்புகிறுன் மேரி.

‘தேத்தன்னி குடிக்கல் வியா.....? இந்தாங்க...’ சூடாறிப் போயிருந்த தேநீரை சிறிது குடித்து முடித்த அந்தோணி, ‘இந்தா செவல்தியான் நீயும் குடி... இந்தச் சிறுக்கன்களுக்கும் குடி... ம... இந்தா.....’ என்ற வாறு காதிலே செருகியிருந்த பிடியை எடுத்துப் பற்றவைத் துக்கொண்டு மற்றத் தெப்பக்காரன்களின் வலையில் பட்ட மீன்களை நோட்டம் விடுகிறுன்.

அந்தோணியின் தெப்பத் தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த பேதுருவின் வாயில் ஒரு சினிமாப் பாட்டு அகப்பட்டு அந்தரப்பட்டது. இரண்டு ‘தம்’ இழுத்துவிட்டு பேதுருவிடம் கொடுத்தான் அந்தோணி. பீடியை வாங்கி புகை விட்டுக் கொண்டே பேதுரு கேட்கி ருன்: ‘ஏண்டா அந்தோணி; நீயும் ஒரு ஜோன்ஸன் எஞ்சின் வாங்கினால் என்ன? எஞ்சின் வாங்கிட்டா இப்படி தடுப்பு போட்டு வலிச்ச மாள தேவையிச்சாது இல்லியா.....?’

‘என்னடா செல்லிய.....! எஞ்சின் வாங்கியதெண்டா ஹேசாயிரிச்சா.....? நம்மட்ட அம்மட்டு காசா ஈச்சது?’ அந்தோணியின் பதிலைக் கேட்டுக்கொண்டே மீண் அடுக்கிக் கொண்டிருந்த மேரி, தலையை யும் உடலையும் நிமிர்த்திக் கொண்டு சொன்னாள். ‘பேதுரு ஜீயா..... யாரோ சென்னைலா கோப்பிரேஷன்ல எஞ்சின் குடுக்கியதெண்டு’ — இதைக்கேட்ட அந்தோணிக்கு எரிச்சல் பற்றியது.

‘அடியேய் எஞ்சினை கும்மா குடுப்பாங்களா?’

‘நாம்ப மீண் கும்மா குடுப்போமா? தொடக்கத்தில காசு கொஞ்சம் கட்டினாப்பில, அவுங்க எஞ்சினைக் குடுப்பாங்களாம். அப்புட்டுக்குப் பிறகால மாசா மாசம் எங்கட வசதியப்போல கட்டிமுடிச்ச ஏலுமாம். சிசிலியக்காதான் சொன்னாள்: அதப் போல நாம்பஞும.....’ இழுத்து நிறுத்தினால் மேரி.

தெப்பம் இழுத்ததும், வலையில் மீணைப் பொறுக்கிய செபஸ் தியானும், மற்றச் சிறுவர் கழும் ஆடுத்த தெப்பத்துக்கு போக

வேண்டிய அவசரத்தில் மேரியிடும் தங்கன் கூலிக்காக கையை நீட்டினார். தன் புருஷன் ஏதாவது சொல்வான் என்று ஆர்வத்தோடு இருந்த மேரி, வேறு கப்பிரித்து வைத்திருந்த பொடி மீன்களில் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொடுத்து விரைவாக அவர்களை அனுப்பினார்.

‘நான் மீன்கடைக்குப் போறன்’ மீன்கடையை தூக்க முயன்றவருக்கு பேதுருவும் கைகொடுத்து அவள் தலையில் அச்சுமையை ஏற்றினான். ஆயாசத்துடன் நிமிர்ந்த மற்றக்கரையாத்திகளும் தத்தமது கூடைகள் சகிதம் மீன்கடையை நாக்கிப் புறப்பட்டனர். மேரியும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டாள்.

‘அடியேய் ரேசுவின் உனக்குத் தெரியுமாடி சேதி.....? அந்த குசை அப்புட மகள் ஒரு தமிழ் தேட்டு ஒடிட்டாளாம்’ தன் நெஞ்சில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டிருந்த செய்தியை அவிழுத்து விட்டதில் அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருந்தது.

‘ஓமடி... சென்னைதயே திருப்பித் திருப்பிச் செல்லிக் கொண்டு..... புதுசா ஒண்டும் இல்லியாடி?’ இவளே முந்திச் சொன்னவருக்கு அதனைச் சொல்லியிருக்கக் கூடும்.

அவர்கள் கடற்கரையைக் கடந்து தெருவில் ஏறி கள்ளுத் தவற்றையையும் தாண்டி வேகமாக நடக்கிறார்கள்.

‘சோமல் மாதாவே இண்டைக்குக் கெதியா யாவாரம் முடியவேணும்! எண்ட மகள் பெரியாஸ்பத்திரியில் புள்ள பெத்திரிக்கியாள். பண்ணன்டு மணிக்குத்தான் விடுவாங்க பாக்கியதுக்கு போகக்குள்ளன

குஞ்சுக்கோசும். தெம்பிலியும் கொண்டு போக வேற ஈச்சுது' மற்றவர்களிடமிருந்து பிரிந்து முன்னேறி வேகமாக சொல்லிக் கொண்டு போகிறான் ஞேசவின். அவளது வேகமான நடையினால் — அந்த அதிர்வினால் தலையில் ஆடும் கூடையும் — மேலும், கீழும் — நடையினால் ஏறி இறங்கும் பின்பறு..... தசையும்..... பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த மீன்காரிகள் ரசித்துச் சிரிக்கி ஞூர்கள்.

'மகஞ்சுக்கு என்ன புள்ள பிறந்தீச்சுது?' மேரி ஆவலோடு இதனைக் கேட்டாள். 'அவஞ்சுக்கு இந்தச்சரயும் பொடிச்சிதான் இது அஞ்சாவது சிறுக்கி. ஹாம..... வேலை வேலை என்டியவஞ்சுக்கு ஆண்டவர் குடுக்கியார். வேலும் என்டு செல்லி காணிக்கை எல்லாம் கட்டி, கோயிலுக்கு எண்ணை ஊத்துறவுங்கஞ்சுக்கு புள்ளை கிடைச்சுதே இல்லை! இதுவும் ஆண்டவரிட பார்வைதான்'

சிசிலியக்காவின் இப்பேசு மேரிக்கு குடைமீன் முன் தொண்டையில் குத்தி அடைப்பது போன்ற உணர்வைக் கொடுத்தது. 'நம்பளத்தான் இவ செல்லிக் காட்டியாள்.' மூக்கைச் சீறி சளியை உதறிவிட்டு விரல் களை இடுப்பில் சுற்றியிருந்த கம்பாயச் சேலையில் துடைத்துக் கொண்டான்.

பகல் பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது. நடுப்பகலின் உச்சி வெய்யில் பூமாதேவியை ஆலிங்கனம் செய்கிறது. வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த அந்தோணி நனைந்து போயிருந்த மேற்சட்டையைக் கழற்றி முற்றத்தில் கட்டியிருந்த கொடிக்கயிற்றில் காயப் போடுகிறான். கோவ

னத்தை வரிந்து சுற்றிக் கொண்டு உள்ளே போகிறான்.

தென்னேலையால் சுற்றி அடைக்கப்பட்டு கூரையும் ஓலையாலே வேயப்பட்டிருந்த அந்தச் சிறு குடிசைதான் அவன் தும் மேரியினதும் வாசஸ்தலம். திருமணம் முடித்து உருண்டோடிப்போன அந்த எட்டு வருட காலத்திலும் அக்குடிசை அதே மாதிரித்தான் இருந்தது. குடிசையும் பெரிதாகவில்லை. அந்த வீட்டின்—குடும்பத்தில் அங்கத் தவர் எண்ணிக்கையும் பெருக வில்லை. எல்லாம் அப்படியே... அப்படியே.....!

ஓலையின் இடுக்கில் செருகி பிருக்கும் அந்தக் கலண்டர் மட்டையைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் பெருமூச்சு விட்டுக் கொள்வான் அந்தோணி. அந்தக் கலண்டரில் என்னதான் அப்படி இருக்கிறது?

அவன் மேரியை மனமுடித்து எட்டு வருடமாகிவிட்டது. அவனுக்கு வருமானத்தில் குறைவைத்த ஆண்டவர் குழந்தை விஷயத்திலும் குறைவைத் துவிட்டார். கலண்டரில் சிரித் துக்கொண்டிருக்கும் அந்த வெள்ளோக்காரக் குழந்தை தினமும் அவனைப்பார்த்துச் சிரித்து நினைப்பூட்டி வைத்தது.

கொண்டுவந்த கள்ளி ஸ்சிரிது குடித்துவிட்டு, வழக்கம் போல் முனு முனு த்துக் கொண்டான்.

'நந்து நந்து போட்டு இந்த மலடிச்சியக் கட்டிக்கிட்டனே!' அந்தப் படத்தைப் பார்த்ததும் அப்படிச் சொல்ல வேண்டுமென்ற உணர்வு. அவ்வுணர்வைத் தொடர்ந்து ஏக்கம். அந்த ஏக்கம்பிரசவித்த வேதனை

'எனக்குப் பிறகால கவியானங் கட்டினவங்களைல்லாம் நாலீர்சு புள்ளைகளை பெத்துட்டாங்கள். எட்டு வருஷமா..... நானும்.....ம.... இந்த மலட்டு வேசை..... ஆ... என்ன சென்னன்..... சீச்சி நானு இப்படிச் சென்னன்.' நாக்கைக் கடித் துக்கொண்டான். 'அவ பாவம். அவளால என்ன செய்ய ஏறும்? அவள்ட முன்னால் இதுமாதிரி செல்லியிருந்தா..... உசிர விட்டிரிச்கம். அண்டைக்கு பக்கத் துக் குச்சிலை இருக்கிய அன்னம்மா கெழவிக்கும் குழம்பிச் சுது. அப்ப அந்தக் கிழவி இவளைப்பார்த்து 'போடி மலட்டு வேசை' என்டு சென்னவுடன் இவளுக்கு வந்த கோவத்தைப் பார்க்க வேணுமே. 'கவியானங் கட்டி ஆரும்மாசத்திலேயே புருசனைக் கடலுக்குப் பலி கொடுத் துட்டு அண்டையில் ஈந்து இப்படிச் கருப்புக் கம்பாயத்தை கட்டிக்கிட்டிரிச்சிய நீயா என் ணப்பார்த்து இப்படிச் செல்லியடி.....? போடி... வேசை..... அந்தச் சோமலமாதா உண்ணை கம்மா விடமாட்டா. நீ நாசமாபோக..... மசவாது நாயேந் நல்லா இரிச்சமாட்ட என்டு செல்லி வாசல்ல கேடந்த மண்ணை அள்ளி அவ மொகத் தில வீசிட்டு வந்து என்னைக் கட்டிப்பிடிச்சுகிட்டு அழுதாளே! கதறினாலே! அத இப்ப நினைச் சாலும்... ஹாம்.....' நீலத் தில் கிடந்த கிழிந்த சாரத்தின் விழிம்பால் கணகளைத் துடைத் துக்கொண்டான்.

'ஒரு புள்ளையை எடுத்து வளப்பம் என்டு சென்னலும் அவள் கத்திருளே. 'எவ்வளை வெளோ பெத்திட்டுப்போக அத ஆஸ்பத்திரியில இருந்து அனுதைகளா நாங்கள் எடுத்து வளக்கவா? உங்களுக்கென்ன

பயித்தியமா? வேணும். எடுத்து வளத்த புள்ளை, வளந்தபிற கால அதுக்கு விஷயம் தெரிஞ் சிபோனு என்ன செய்ய.....? இல்லடா நீ வளத்த புள்ளை இல்லடா நான் பெத்த புள்ளை தாண்டா என்டு அவனை நம்ப வைச்சியத்துக்கு நான் வாயில யும் வவுத்திலயும் அடிச்சிக்கிட்டு கத்தியதை பாக்க உங்களுக்கு ஆசையீந்தா — அப்படி ஒரு வீருப்பம் ஈச்சமென்டால் போங் கோ போய் எவ்வோ எவனுக்கும் பெத்துப்போட்டதை தூக்கிட்டு வாங்க' என்டு செவ்வியான் இவள். என்னை பயித்தியம் என்டியான். இவள்தான் பெரிய பயித்தியம்' மனங்குமை கிறது. கொஞ்சம் கள் குடிக்கிறுன். ஒரு ஏப்பம் வேறு! கள் நெடி அங்கு பரவுகிறது.

குறையை நீக்க கணவன் மேற்கொள்ளப்போகும் குறுக்கு வழி. அந்த முடிவில் ஏற்படப் போகும் அர்த்தமற்ற ஏமாற்றம். அதில் வேதனை கலந்து கலப்படமாகி அழுகையாகவோ விசும்பலாகவோ மேரி யின் வாயிலிருந்து அம்மாதிரிப் பேச்சுக்கள் எழும். மேரியின் இவ்விசித்திரப் போக்கைக் கண்டு அவன் அப்பேச்சையே எடுப்ப தில்லை, எத்தனை நாளைக்குத் தான் அப்படி?

திடுரென என்றுவது ஒரு நாள் கேட்டுவிட்டாள். 'ஏன் நீங்க எனக்குப் புள்ளையப் போலத்தானே. தலுப்பொத்த அந்தோணியாருக்கு ஒவ்வொரு செவ்வாக்கெழுமையும் எண்ணை ஊத்திட்டு வாரன்தானே. அந்த ஆண்டவர் கண்ணைத் திறந்திட்டர் எண்டா—எண்ட புள்ளையும் கண்ணைத்தொறந்து பால்கேட்டு அழும்.'

‘அப்பெழுந்த அந்தோணிக்கு சரியான கோவம் வரும். எனக்குப் போட்டியா ஒருத்தன் வந்திட்டானே என்டுதான்.’ இப்படிச் சொல்லிவிட்டு மேரியை அணைத்துக்கொண்டு சிரிப்பான் அந்தோணி. அவனும் பெரிதாகச் சிரிப்பாள். அதுவே நிரந்தரமான சுகமாக அப்போதைக்குத் தென்படும்.

மோட்டார் எஞ்சின் வாங்குவது சம்பந்தமாக மற்ற மீன்காரிகளுடன் அடிக்கடி பேசி அவர்களது புருஷன் மார் எப்படி எஞ்சின் வாங்கி னர்கள் என்பதை அறிந்து அவனும் தனக்குள் ஒரு கணக்குப்போட்டு அதற்குரிய விடைக்காக மூனையைக் குழப்பி..... விடை கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் எக்களிப்பில் அவனும் ஒரு திட்டம் போட்டாள். தினசரி மீன் வியாபாரத்தில் கிடைக்கும் பணத்தில் ஒரு பங்கை புருஷனுக்குத் தெரியாமல் அடுப்படியில் புதைத்து வைத்திருந்த மண்முட்டியில்..... பணம் சேரத் தொடங்கியது. புருஷனுக்குத் தெரியாமல் காசு சேமிப்பது அவனுக்கு என்னவோ போவிருந்தது. ஆனாலும் தனக்குள் சொல்லிக்கொள்வாள். ‘என்கேர்த்தா என்ன? நல்லதுக்குத் தானே! முன்னாரு ரூபா சேர்ந்திட்டா அந்தக் கோப்பிரேஷன்ல் கட்டி மோட்டார் எஞ்சின் வாங்கிய ஏலும். அதுக்கு ஒரு பெற்றோல் டேங்கியும் வாங்க ஏலும் இப்ப நான் காசு சேர்க்கியது அவருக்குத் தெரின்சிட்டா போச்சது..... ஈச்சிய காசை எடுத்து திண்டு குடிச்சு, விதவிதமா உடுத்து ஜோவிபன்னுவாரு. காசு முன்னாரு ரூபா மட்டில சேருமட்டும் தெரியாம இருக்கட்டும். பிறகால மீதியபணத்தை கோப-

பிரேஷனுக்கு சிறுக சிறுக கட்டு ஏலும். இப்ப இது இவருக்குத் தெரியாமல் இருக்கட்டும். தெரியாமா ஸந்தாத்தான் என்னவாம்? ஒவ்வொருத்தியஞம் தங்கடபுருஷன்மாருக்குத் தெரியாம... எவ்வெனவானேடயோ..... சிசிலியக்கா அடிக்கடி செல்லுவாள். நான் என்ட மலூஷனுக்குத் தெரியாம நல்ல காரியத்துக்குத் தானே சேர்க்கியன்.

‘இண்டைக்கு இவள் வந்துடன செல்லுறந். இப்படியே விட்டா சரியில்லை. ‘அந்தோணியாருக்கு எண்ணை ஊத்துறந். எனக்கு சுருக்காப்பில் புள்ளை கெடைக்கும் என்டு செல்லிச் செல்லி ஏமாத்திருள். அவனுக்கென்ன? எனக்கிப்பிறகால அவள வெச்சுப்பாக்கியது யாரு? ஒரு சிறுக்கன் ஸந்தான் எண்டால் என்ட தெப்பத்தை யும் வலையையும் வச்சு அவள பராமரிச்சக் கொள்வானே. நான் ஈச்சியமட்டு நல்லம். அதுக்குப்புறக்கலா? அன்டைக்குப் பேதுக்கிட்ட பேசியச்சில அவன் சென்னன் ‘தேவமாதகோயிலுக்கு புறத்தால் இருக்கிய மனுவேல் ஜயாடை பொம்பினை பதினெஞ்சு வருஷம் பிறகாலதானும் ஒரு புள்ளை பெத்தாளாம். அம்மாதிரி மேரி அக்காவும் பெத்திடுவா.’

பேதுருவின் ஆறுதலான பேச்சு அந்தோணிக்கு நிம்மதியைத் தந்தாலும் அது தற்காலிகமானதுதான்.

‘இப்பவே எட்டு வருஷமாப்போட்டுது... அம்மாதிரி மனுவேலு அய்யாட பொம்பினை மாதிரி பெத்தாலும் இன்னும் ஏழு வருஷம் ஈச்சுடே. அது வரைக்கும் நான் ஈச்சமாட்டன். எங்கட காலத்துக்கு... எனக்கு

இப்பச்சே ஒரு ஹாதி வளிப்பும் ஈச்சுது. நாளைக்கு வெள்ளன கடலால் வந்தபிறகால இவளை யும் இழுத்துக்கிட்டுப் போய் நீர் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு புள்ளைய எடுத்துக்கிட்டு வர வேணும். பேதுருவும் வரவேணும்: அவன்ட மூலியமாத்தான் என் கினயாச்சும் அறிஞச் தெள்ஞச் சூக்கள் பிடிச்சி செய்ய ஏறும். இவள் வரட்டும் கேப்பம். நாளைக்கு தொழிலால் வந்த உடன் போகவேணும். இப்ப போக ஏலா மாதாவே. வெயில் தலையை சுத்துது'

தனக்குள்ளாகவே பேசிக் கொண்ட அந்தோணிக்கு இன் னுமொரு கோப்பை கள் குடிக்க வேண்டும் போவிருந்தது. எஞ் சியதில் சிறிது குடித்துவிட்டு போத்தலோடு மிகுதியை வைத்தான் மேரிக்காக. மேரியும் குடிப்பாள்.

இரவு படுக்கப் போகுமட்டும் மீண்டும் மீண்டும் அதுபற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தான் அந்தோணி. 'உங்களுக்கு வேற செல்லியத்துக்கு ஒன்றும் இல்லியா? சென்ன த்தையே செல்லிக்கொண்டு: சரி சரி... படுங் கோவே. தொழிலுக்கு ரெண்டு மணிக்கு எழும்பிப் போச ஈச்சுது. முளிச்சக்கிட்டே ஈந்தா?'

'என்னடி செல்லிய..... நாளைக்கு கடலால் வந்தபிறகால பேதுருவையும் கூட்டிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகப்போறன். நீயும் வார தெண்டால் வா. நல்ல வடிவான ஆம்பிளப் பிள்ளையை எழுதி எடுத்துக்கிட்டு வருவோம்.'

'நானும் மீண்கடையில் யீந்து வந்த நேரம் தொடக்கம் பாக்கியன் உங்களுக்கென்ன

பைத்தியமா? புள்ளி... புள்ளி... எனக்கு மட்டும் புள்ளை வேணு மெண்ட ஆசையில்லியா.....? அதுமட்டுமா..... நீங்க இதுமா திரி எந்தநாளும் துடுப்புப் போட்டு வலிச்ச ஏறுமா? எம் மாதிரியும் ஒரு எஞ்சின் வேண்டின பிறகாலதான் மற்றதெல்லாம் என்டு சென்ன கேக்கியது இல்ல. எப்படியோ உங்கட விருப்பத்துக்கு செய்யுங்கோ. இஞ்சை பாருங்க..... உங்கட உடம்ப! அறக்குளா மீன் முள் எப்போல நெஞ்செலும்பெல்லாம் தெரியறத. இந்தத் துடுப்ப எத்தனை நாளைக்குத்தான் வளிச்சப் போற்றிகளோ! ஆண்ட வரே.....!' பேசிக்கொண்டே இருந்தவர்கள் தத்தமக்குள் ஒரு முடிவு எடுத்தபடி தூங்கிவிட்டனர்.

'இன்டைக்கு அந்திக்கு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக இரிச்சி. கடலால் எல்லாரும் வந்திரிச்சு வாங்கள்' என்ற அவசரத்தில் மேரி மீண்கடையையும், தேநீர் போத்தலையும் எடுத்துக்கொண்டு மற்றப் பெண்களுடன் கடற்கரைக்கு சென்று கொண்டிருந்தாள்.

முதல் நாளிரவு புருஷனுக்கும், தனக்கும் நடந்த சம்பா ஷணைகளை மனதில் அசைபோட்டவாறே அவள் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். புருஷன் இரவு சொல்லிவிட்டுப் போனபடி மூன்று அப்பம், ஒரு புளிவாழைப்பழம் வாங்கிக் கொண்டு போனான். 'இந்த மனுஷனுக்கு சென்ன விளங்காது. இன்டைக்குப் போக வேணுமாம் புள்ளை வாங்கியத் துக்கு. முட்டியில் எப்படா முன்னுரு ரூவா சேரும் என்று நான் இரிச்சியன். வீட்டுக்கு எப்படா புள்ளைய கொண்டாந்து

சேப்பம் என்டு அவர் ஈச்சியார்' அவள் தனக்குள் பேசிக்கொண் டே நடந்து செல்கிறாள்.

கடற்கரையும் நெருங்கி விட்டது. வழக்கம்போல் ஆர வாரம். ஓரிடத்தில் பெரிய கும் பலாக ஐனம் நிரம்பியிருப்பது இவளுக்குத் தெரிகிறது. 'என்ன அங்க? அங்க என்ன நடந்திச் சும..... யாருக்கெண்டாலும் பெரிய சுருமீன் பட்டிரிச்சும்' அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனால்..... !?

இரு பெண் ஒடி வருகிறாள். 'சோமலமாதாவே இந்தவருஷ மும..... கடல்மாதாவே நீ பலி யெடுத்துப் போட்டியா? ஐயோ மேரி. எங்கட ஐயா..... அந்தோணி ஐயா ஆண்டவரே.

அவளின் அவலக்குரல் மேரி யின் நெஞ்சில் முட்டி மோதி துயரங்கணப் பிழிந்து வைக்கிறது. அவள் தூரத்தில் வரும் போதே பாரத்துக் கொண்டு வந்த ஆரவாரமும், கூட்டமும், ஒவியும் ஒப்பாரியும் கூடிக் கொண்டே செல்கிறது.

'ஐயோ மேரி வந்திட்டியாம்மா... இங்க வந்து பாரம்... ஆண்டவரே மோசம் செஞ்ச போட்டியே...' அருகில் வந்த மேரியை கட்டி அணைத்தபடி கும்பலினுள் நுழைகிறாள் சிசிவி அக்கா.

'என்ட ராசாவே என்ன விட்டுட்டுப் போனீங்களா..... என்ன விட்டுட்டுப் போக மனம் வந்திரிச்சா உங்களுக்கு. சோமலமாதாவே... ஐயோ!— கூடையை வீசி எறிந்துவிட்டு வந்த மேரி தலையில் அடித்துக்கொண்டு கதறுகிறாள்.

சனக் கும்பலின் நடுவே அந்தோணியின் உயிரற்ற உடல் ஊதிப்பருத்துப்போய்க் கிடந்தது. 'இவனுக்கு ஒரு வளிப்பு வியாதியும் ஈச்சது. ராவு காத்தும் சரியில்லை' பொலிஸ் அதி காரியிடம் மற்றத் தெப்பக் காரன்கள் வாக்குமூலம் கொடுக்கிறார்கள். கடலுக்குள் ஆவேசமாக ஒட முயற்சிக்கும் மேரியை மற்றவர்கள் தடுத்து நிறுத்துகின்றனர். செபமாலைமாதாவும், தேவமாதாவும், ஆண்டவரும் அவளுக்கு இப்போது மிகவும் தேவைப்பட்டனர்.

பாதிரியார் வந்தார். அந்தோணியின் தூரத்து உறவினர் கள் வந்தார்கள். மேரி யின் அடுப்பி முட்டியில் இருந்து கொஞ்சம் பணம் வந்தது. பிரேதம் சேமக்காலைக்குப் போனது.

குடிசை வாசலில் எதையோ வெறித்துப் பார்த்தவண்ணம் மேரி உட்கார்ந்திருக்கிறாள். தெருவில் ஒரு மீனவன், ஜோன் ஸன் மோட்டார் எஞ்சினை தன் தோளில் வைத்துக் கொண்டு கடற்கரைக்குப் போகிறான். அவனது ஆறு வயது மகன் எதையோ தந்தையிடம் கேட்டுக்கொண்டு சிந்திய முக்கும், அழுத கண்களுமாகப் போகிறான்.

மேரி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ★

இருபதாம் நூற்றுண்டு
சமுத்து இலக்கிய முதல்வர்

பாவலர்

தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்

சமுத்தின் சமூகப் பிரச்சினை களை முற்போக்குடன் நோக்கிய சமூக சீர்திருத்தக் கவியாக விளங்கும் பாவலர் தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை அவர்கள் இருபதாம் நூற்றுண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களைச் சார்ந்த வர்.

ஆயிரத்தெண்ணுற்றி எழுபத்திரண்டாம் ஆண்டு ஐப் பசி மாதம் இருபதாம் தேதி தோன்றிய பாவலரின் இலக்கியப் பணியும், சமூக சீர்திருத்தப் பணியும் இருபதாம் நூற்றுண்டாரம்பத்திலேயே முழுமை அடைகின்றன. 1901-ம் ஆண்டிலேயே பாவலரின் இதோபதேச கீதரச மஞ்சரி என்ற பாடல்தொகுதி முதன் முதலாக வளரியிடப்பட்டுள்ளது. பாவலரின் பணிகளை இரு நூற்றுண்டுக்கும் உரியதாக வளர்ச்சியும் தொடர்ச்சியும் ஆய்வு செய்வது பயனுடையதாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து படிப்படியாக உருவாகி ஆங்கிலக் கல்வி வளர்ச்சியின் தாக்கம் சமூகத்திற் பரவலாகப் பல விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. கிறித்துவ மிசனரிமாரின் சமய இயக்கங்களும் அவற்றின் கார-

ணகாரியத் தொடர்பான கல்விச் சாலைகளும் பல்வேறு கிராமங்களிலும் ஆங்கிலம் கற்ற மத்தியதர வகுப்பைப் பொதுவாக ஏற்படுத்தின. ஆங்கிலக் கல்வி வளர்ச்சி மக்களுடைய மனோநிலையிலும் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. பாரத நாட்டில் ஏற்பட்டது போன்ற ‘அங்கிலோ இந்திய மரபு’ சமுத்திலும் ஏற்படலாயிற்று. எனவே நாட்டிற் புதுமைமோகமும் ஒழுக்கச் சீர்குலைவுகளையும், அன்னிய மஹேபாவங்களையும் வெறுக்கும் போக்கும், போற்றும் போக்கும் உருவாகின. இவ்வாரை குழநிலையிலே காலத்தின் தேவைக்கேற்பச் சிந்தித்தவர். பாவலர் தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை கவிஞரும் சீர்திருத்தவாதியுமாவர்.

ஆரம்பத்தில் தெல்லிப் பழை அமெரிக்கன் ஆங்கில வீத்தியாசாலைத் தலைமை ஆசிரியராக விளங்கிய பாவலர் மகாஜனாக் கல்லூரியை நிறுவியவராவர். தெல்லிப்பழை என்ற சிறிய கிராமத்தில் முன்மாதிரியாகப் புதிய சிந்தனை வேகத்துடன் செய்த மாற்றங்கள் படிப்படியாக யாழ்ப்பாணக்

ஞடாநாடு முழுவதையும் அடக்கியதாக அமையத் தொடங்கியது. சமகாலத்திற் கல்வியறிவு பெற்றவர்களாக விளங்கிய பலருடைய தொடர்பும் பாவலருடைய சிந்தனை வளர்ச்சிக்குப் புதிய ஊட்டத்தினை அளித்தது. தருக்க சாஸ்த்ரத்திற் பாண்டித்தியம் மிக்க பன்றுலை சிவானந்தையர், முத்துக்குமாரு முதலியவர்கள் முக்கியமானவர்கள். இவ்விருவருடைய கூட்டுறவே குறிப்பாகப் பாவலரின் ஆனுமை வளர்ச்சியின் பெரும்மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது. பாடசாலைவளர்ச்சியிலும் கல்வி வளர்ச்சியிலும் புதிய சிந்தனை களைக் கொண்டு ஆரம்பத்திற் செயற்பட்ட பாவலர் — பாடசாலைப் பின்னணியிலே பொது வாழ்விற் செய்யவேண்டிய கடமைகளைப் பூரணமாகச் செய்ய முனைந்தார். பரந்து பட்டசமூக சீர்திருத்தத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் முதியோர்கல்வித் திட்டம் ஒழுக்க வளர்ச்சிச் சிந்தனைகள், இசை நாடக வளர்ச்சி ஆதியன் புத்தூக்கம் பெற ஆரம்பித்தன. அக்காலத்திற் பாவலர் ஆற்றிய விரிவுரை களும், விளக்கங்களும் மக்கள் மனதிற் புதிய சிந்தனைகளை ஏற்படுத்தும் மந்திரக் கவர்ச்சி வாய்ந்தவையாக அமைந்தன. பரந்து பட்டசங்கீத ஞானமும் பேச்சத்திற்கும் எழுத்தாற்றலும் மக்கள் மத்தியில் அவருக்குப் பெருஞ் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தின.

தனது இளமையிலே பம்பாய் மாகாணத்தில் உள்ள 'கோலாப்பூர்', 'பெல்காம், ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்த குறுகியகால எல்லைக்குள் ஏற்பட்ட இந்தியத் தலைவர்களின் சிந்தனை அலைகளே இவரைப் பொது வாழ்க்கையில் உணர்ச்சி பூர்வ

மாகச் செயல்படத் தூண்டின எனலாம். லோக மாண்ய திலகர், கோகலே போன்ற தலைவர்களின் தேசிய புனருத்தாரண வேலைகளாலும், சீர்திருத்தக் கருத்துக்களாலும் பாவலர் ஆகர்விக்கப் பட்டிருந்ததாக அறியப் படுகின்றது. காலத்துக்குக் காலம் அவர்களுடைய சேவைச் சிறப்புகளை நினைவுகூர்ந்து, பரந்த சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய சொற்பொழிவுகளையும் ஆற்றியுள்ளார்.

பாவலர் பாடிய பாடல்கள் சமூக விழிப்புணர்ச்சியையும் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தையும் அவாவிய அக்கால சமூகத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குற்றிருந்தன. சமூகத்தின் போக்கிற்கிணங்கக் காலத்தின் குரலாகப் பன்முகப் பட்ட உணர்வுகளையும் தேவைகளையும் ஒருங்கே நிறைவு செய்வதாக அவை அமைந்தவையே இதன் காரணமாகும். பரந்து பட்ட நூற்கல்வியும், விரிந்த சிந்தனையும் வளர்ச்சி பெற்ற மையே அக்காலத்திற் பலரை சமுதாயப் புரட்சியையும், மாற்றங்களையும் அவாவிச் செல்லும் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. தாம் மனங்கொண்ட சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகளை மக்கள் மத்தியில் பரவச் செய்ய பலவழிகளையும் கையாள ஆரம்பித்தனர். சாதாரண மக்களை நோக்கிப் பிரசார நோக்கில் எழுத ஆரம்பித்தவை எனிமையாக எழுத வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்தியது.

இதோபதேச கீதரச மஞ்சரியிற் பாவலர் எழுதியுள்ள முகவூரை அவரது உணர்வுகளையும் போக்கினையும் காட்டுகின்றது. முன்று வகையாகத் தமது நோக்கினை வகுத்துக் காட்டி முதற் கண — சமூகத்திற்குத்

தேவையான நீதிக் கருத்துக்களைப் பாடல்கள் மூலம் அறிவுறுத்துவதைக் கூறியுள்ளார். இரண்டாவதாக நாட்டிலே அத்திபாவசியமாகத் தேவைப்படும் சீர்திருத்தங்களைக் கூறுவதன் மூலம் மக்களைத் தன் பால்சர்க்க முனைந்துள்ளார். மூன்றாவதாக கல்வி பெற்ற வகுப்பினர் மத்தியில் சங்கீதக் கலையார்வத்தை வளர்ப்பதைக் கூறியுள்ளார்.

கீதரச மஞ்சரியிற் போதனை மனப்பான்மை விரவியிருப்பினும் ஆங்காங்கு பாவலரின் சமூகப் பிரக்ஞை மூல நோக்காக இழையோடுவதை அவதானிக்கலாம். சமூகத்திலே கானும் ஒழுக்கச் சீர்கேடுகளுக்கு அமைதிகாண முயன்ற பாவலர் மக்கள் மத்தியில் அவற்றை வலியுறுத்த முயன்றுள்ளார். அக்காலத்திற் பல சங்கீதப் பிரியர்கள் பாவலரின் கீதரச மஞ்சரிப் பாடல்களினால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டனர். பரவலாக பலரும் கிராமம் தோறும் பாடினர். வயலில் வேலை செய்யும் போதும், வீதிகள் தோறும், வளர்ந்தோரும் மாணவர்களும் படித்தோரும், பாமரரும் பாடித்திரிந்தனர். அக்காலத்துவாழ்ந்த பலரும் இதனை வாய் மொழியாகக் கூறுவதைக் காணலாம்.

தமது காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த கீர்த்தனங்களைப் பாவலர் கையாண்டுள்ளார். கீர்தனங்களோடு இணையும்படி கையாண்டுள்ளவன் பா, கட்டளைக்கலித்துறை, விருத்தம் ஆதியனவற்றில் எளிமையையே முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளார். சமகாலத்திலும், சற்று முன்னரும் பாரத நாட்டிலே மாயூரம்

வேதநாயகம்பிள்ளை போன்றே ரின் சர்வசமய சமரச கீர்த்தனைகள் பெற்றிருந்த செல்வாக்குமனங்கொள்ளத்தக்கது. பாவலர் வாழ்ந்த கிறிஸ்துவப் பின்னணியும் கீர்தனங்களைப் பாடுவதில் மிகுந்த ஈடுபாட்டைக் கொடுத்தது எனலாம். கிறிஸ்துவ ஆலயங்களிலேயே பரவலாகக் கீர்த்தனங்கள் பாடப்பட்டன. தமிழில் மட்டுமன்றி ஆங்கிலத்திற் கீர்த்தனங்கள் பாடியதும் அவற்றை இசையோடு பாடச் செய்ததும் பாவலர் அவர்கள் பணியிற் குறிப்பிடத் தக்கவை. சிறப்பாக வெண்பா யாப்பிற்கமைய ஆங்கிலச் சொற்களை அமைத்தும் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இதனைப் பாவலரின் பரிசோதனை முயற்சி எனவும் கூறலாம்.

கீதரச மஞ்சரி பாவலர் கிறிஸ்துமத வாழ்விலிருந்த காலத்தில் எழுந்தது, தவறுதலாகவோ, வேண்டுமென்றே, ‘சிந்தனைச் சோலை’ப் பதிப்பாசிரியர்கள் கீதரச மஞ்சரியின் முதற் பதிப்பிலிருந்த கிறிஸ்துவணக்கத்தை நீக்கியுள்ளார். குறிப்பாகத் தெய்வ வணக்கம், ஞானம் வேண்டல் ஆதியபாடல்கள் பாவலரின் கிறிஸ்துவ வாழ்வைக் காட்டுவன். ஞானம் வேண்டல் என்ற பாடலிலே இதனைத் தெளிவாக உணரலாம். பாவலரின் மனோவளர்ச்சியை ஆய்வு செய்ய அவரது கிறிஸ்துவ வாழ்க்கை முக்கியமானது. சமகாலத்தில் இருந்தபல அறிஞர்கள் கிறிஸ்துவாழ்க்கையில் இருந்து இந்துவாழ்வுக்கு மாறியமையும் நோக்கத்தக்கது. கல்வித் தேவைக்காகவும், பொருளாதார காரணங்களுக்காகவும் கிறிஸ்தவராக வாழ்ந்த பின்னையவர்கள் சிவமணி மாலையிலே தமது

கழிந்த வாழ்வுக்காக ஏங்கியுள் ளார்கள்.

'மரபு வழியான பாடல் மரபில், தண்ணுணர்ச்சிப் பாடல் களாகவோ. சமயரீதியாகவோ அல்லது நாடகப் போக்கிலோ பாடப்பட்டவை, எனது பாடல் களிலும் பார்க்க மக்கள் கவனத்தின் ஒருபகுதியை ஈர்ப்பி னும், நான் நீதிக் கருத்துகளையும், பொதுப் பயன்பாடு உள்ள கருத்துக்களையும், எவ்வித வேறு பாடுமின்றி யாவரும் உஸரக் கூடியவகையில் கூறியுள்ளேன்' எனத் தமது நோக்கைத் தெளியவைக்கின்றூர்.

சமூகத்திலே நிறைந்துள்ள பல தீயவழக்கங்களைக் களைவதையே தமது தலையாய கடனுக்க் கருதிய பாவலர், புதிய முற்போக்குள்ள சமூகத்தைத் தமது சீர்திருத்தங்களின் மூலம் உருவாக்க முனைந்துள்ளார். இதோபதேச கீதரச மஞ்சரி என்ற தொகுதியிற் காணப்படும் நாற்பத்திரண்டு பாடல் களிலும் தனது சிந்தனை எல்லைக் குட்பட்ட கருத்துக்களைத் தீர்க்கமாக வலியுறுத்துகின்றூர்.

'கீதரச மஞ்சரி' என்ற தொகுதியின் தோற்றுத்திற்குக் காரணமானவர், திரு. சி. பி. குமாரகுலசிங்கம் ஆவர். இவர் சிறந்த கல்விமானாக அக்காலத்தில் விளங்கியவர். பார். குமர குலசிங்கத்தின் குடும்பத்தோடு கொண்ட தொடர்பு பாவலரின் சிந்தனைகளைப் பலவழிகளில் வளர்த்தது. இதோபதேச கீதரச மஞ்சரி வெளியிட்ட காலத்திற் பாவலர் தயக்கத்தைப் போக்கி உறுதியூட்டியவர் பார். குமாரகுலசிங்கம் ஆவர். மாறி வரும் சமூகத்திற் கேற்ற சிந்தனைகளைப் பாவலர் கொண்டு

ருந்தமையை அடையாளங்கண்டு தூண்டிவிட்டமையைப் பாவலரே முகவுரையிற் கூறி யின்ளார்.

இதோபதேச கீதரச மஞ்சரிக்கு முகவாசம் எழுதிய திரு. கு. கதிரவேந்பிள்ளையவர்களும் பாவலரின் புலமையைச் செவ்வனே அக்காலத்தில் மதிப்பீடு செய்துள்ளார்.

'.....தமிழ் நாட்டவருக்குச் சற்புத்தி புகட்டிக் கால விருத்திக்கும் தேசநலத்திற்கு மேற்ற சன்மார்க்க விஷயங்களிற் சிறுவரும் விளங்கத்தக்க செம்பாகமான பாலையிற் கேட்போர் செலிக்கின்பம் பயக்கத்தகும் மதுரமான இராகங்களிற் சொற்றுவை. பொருட்கவை செறிந்த இக் கீர்த்தனை மாலையை இயற்றத் தம் புலமையின் முதற்பலமாக வெளியிடுத்தியுள்ளார்கள்.'

பாவலர் — சங்கிதத்திற்கொண்ட ஈடுபாட்டையும் கீதரச மஞ்சரிமூலம் உணரமுடிகின்றது. மரபு வழிவந்த சங்கிதம் செல்வாக்கிமுந்து கேலிக்கிடமானதையும் பாவலர் வற்புத்தியுள்ளார். கல்வி ஏற்ற வர்க்கம் சங்கிதத்தை நுண்கலையாகப் போற்ற வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த பாவலர் தமது பாடல் களுக்கு இரசக அமைப்புகளை வகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். பாரத நாட்டில் சங்கிதக்கலை வளர்ச்சிபெற்றதுபோல இலங்கையில் அக்காலத்தில் வளர்ச்சியடையாததைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இதுபற்றியே கீர்த்தனங்களைச் சந்தவின்பம் தோன்ற அமைத்ததுடன், அவற்றிற்கு எளிமையான, இனிமைபொருந்திய இராகங்களையும் வகுத்துள்ளார்.

பாவலரின் சிந்தனையும் செயலும் காலத்தோடு ஒட்டியவையாகவே காணப்பட்டன. இவர் பாடிய யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மியும் எங்கள் தேச நிலையும் சமுதாயத்தை நோக்கிக் குழுறிய அவர்தம் உள்ளக் கிடக்கையைக் காட்டுவன். குறைகளை மட்டும் கூறியதோடு அமையாது அவற்றைப் பரிகரிக்கும் வகைகளை வகுத்துக் காட்டுகின்றார். யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மியிற் கூறும், கிருஷிகம், கைத்தொழில், கூட்டுமுயற்சி, வர்த்தகம், கல்வி, பல்கலைக் கழகம், தாய்மொழி, பெண்கல்வி, உத்தியோகம் போன்ற பகுப்புகளினிடையே கானும் கருத்துக்களை நோக்கும்போது சமகாலப் பிரச்சினைகளைச் சிந்தித்த போக்கினை விளங்கிக் கொள்ளலாம். சமகாலத்திற்பாரதி பெண்கல்வியை வெறுக்கின்றார். ஆண்களும் பெண்களும் சமகல்விபெறக் கூடாது என்ற கருத்துக்கொண்டவர் பாவலர். எமது சமூக நிலைக்கேற்பவே சிந்தித்த பாவலர் ஏகாதிபத்திய தாசராகவே விளங்குகின்றார். அன்னிய கலாச்சாரத்தை வெறுத்தொதுக்கும் பாவலர் அவர்களாலேயே சமூக முன்னேற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பதை மனதார ஒப்புக்கொண்டு புகழ்கின்றார். புதிய வாழ்வின் பிடியிற் சிக்கிய அதே நேரம் பழையக்காக ஏங்குகின்றார். மக்கள் வாழ்க்கை முரண்பாடுகள் சமூகச் சீர்குலைவுக்குக் காரணமாகுமோ என — பல முரண்பாடுகளின் மத்தியில் தமது சிந்தனைகளை வெளியிடுகின்றார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் அக்காலத்திற் பிரபலம் வாய்ந்த ரி. ஆர். ஆண்ஸ்ட் தொடர்பு இவருடைய ஆளுமையைப் பல வழிகளில் வளர்த்தது, சிலகாலம்

உதயதாரகை பத்திராதிபராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். சி. வெ. தாமோதரம் பிள்ளை, கறல் விசுவநாதபிள்ளை போல பாவலரும் தமது வாழ்வை கிறிஸ்தவராக ஆரம்பித்து பின்னர் சைவராக மாறினார். இப்பின்னன்றியே மாணவருக்குச் சைவக் கல்வியை அளிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை ஊட்டியது. பாவலர் ஆரம்பித்த, மகாஜனக் கல்லூரி அவரின் மனவிரிவுக்கு தகுந்த சான்றாகும். பாவலர்கிறிஸ்துவராயினும் இந்துசாதனப் பத்திரிகையில் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையில் தமது பணிகளை ஆற்றிய பாவலர் 20 -ம் நூற்றுண்டு ஆரம்பத்திலேயே தலைசிறந்த சமூக வழிகாட்டியாகவும், கவிஞராகவும் விளங்கினார்.

பாவலரின் சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் செய்வதே மதிப்பீடு செய்யும் போதுதான் சமூத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவர்தம் பங்கு செவ்வனே துவங்கும். வாழ்க்கை வரலாற்றின் படிமுறை நிகழ்ச்சிகளை நிரலே வகுத்து மனவளர்ச்சியை ஒழுங்குற எழுதவேண்டும். பன்முகப்பட்ட பணிகளையும் தொகுத்து நோக்கும்போது இருபதாம் நூற்றுண்டு இலக்கிய சகாப்த முதல்வருள் ஒருவர் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை என்பது இனிது விளங்கும். ★

உந்தும் தூண்டுகை
மாஸ்

வால்டர் டிலா மேயர்
ஆங்கிலக் கவி (1873 — 1956)

எழுத உந்தும் தூண்டுகை

தமிழாக்கம்: ஏ. ஜே. கணகரெட்டன்

புகழும் பணமும் நீங்கலாக,
இலக்கியம் மற்றவர்களுடன்
தொடர்பு கொள்வதற்கான ஓர்
கருவியெனப் பொதுவாக ஒப்
புக்கொள்ளப்படுகின்றது. அதன்
முக்சிய நோக்கங்களில் இதுவு
மொன்று என்பதில் ஐயமில்லை.
ஆனால் இதுவே இலக்கியத்தின்
மிக உள்ளார்ந்த நோக்கமா,
ஆசையினதும் உவகையினதும்
ஹர்று, இரகசியத் தாண்டு
கையா, மந்திரமா? திருத்தமுடியா
தவாறு கற்பன லோகத்தில்
சஞ்சரிக்கும் ஓர் எழுத்தாளன்
கூட மனித நடமாட்டமற்ற ஓர்
தீவில் தனியாக விடப்பட்டால்
— ஓர்வாத்துடனும் (பேரூவாகப்
பயன்படுத்தக்கூடிய அதன் இற
குஞக்காக), மை நிரம் பிய
பெரிய மிடாவுடனும், கடுதாசியுடனும் — அனேகமாக எழுத
முனையமாட்டான். வாத்தை
வெட்டி வதக்குவதென அவன்
சிலவேளை தீர்மானிக்கலாம்.
ஆனால் பழக்க தோஷத்தின் உந்
தலாலாவது அவன் தொடர்ந்
தும் — புயலில் சிக்கித்தவித்து
ஒருவாறு கரையில் தள்ளப்பட்ட
ஏனையவர்களைப் போன்று —
'புணையவும்', பகற்கனவு காண
வும், தன்னுடன் உரையாடவும்
மாட்டானு? இவை யாவும்,
கடல் நாய்களையும் கடல் பறவை
களையும் தவிர, வாசகர் வட்டம்
எனச் சொல்லத்தக்க எதுவும்
அவனது மனதிலின்றி நடை
பெறும்.

ஏன், ஏறக்குறைய நாம்
எல்லோரும் அடிக்கடி இவ்விதம்
— அதுவும் மனம் கலங்கிய நிலை
யில் — எம்முடன் உரையாடிக்
கொள்வதில்லையா, கற்பன
லோகத்தில் சஞ்சரிப்பதில்லையா?
செவ்வாயில் வாழ்பவனுக்கு —
உணர்ச்சியும் கற்பனையும் அறவே
அற்று, காரியத்திலேயே கண்
ஞையிருப்பவனுக்கு — இது பைத்
தியகாரத்தனமாகப் படினும்,
இச் செயல்கள் யாவும், எத்துணை
குழந்தைத்தனமாயிருப்பினும்,
எம்முடையவையோ. எழுத்து
இப்போக்கை விடுவித்து அதனை
ஆராய்ந்து, அதற்கு வடிவமும்,
வளமான கருத்தாழமும் கொ
டுக்கின்றது. இவ்வாருன மௌன
உரையாடவில் ஓர் துளியைக்
கூட நாம் எழுத்தில் வடியாதி
ருக்கலாம். இதுபற்றி மற்றவர்
களுடன் உரையாடாது குறிப்
பால் உணர்த்தாது விடலாம்.
ஆனால் இப்போக்கை மறுப்பதற்
கில்லை. இவ்வக ரீதியான
நிகழ்ச்சிகளுக்கு கண்ணுக்குப்
புலப்படாத சாட்சிசளை நாம்
மனத்தில் உருவாக்கினாலும்,
அவை வாசகர் வட்டம் அல்ல
என்பது திண்ணம்.

ஆங்கிலக் கவிதைத் தொ
குப்பு எதையேனும் புரட்டிப்
பார்ப்போமெனின் அல்லது
வாழ்க்கையை வெறுமனே படி
வம் எடுக்காது படைப்பாளியு
டன் நெருங்கிய தொடர்புள்ள

எந்தப் புனைக்கதையையாவது ஆராய்வோமெனின், தனி ப் பட்ட, சொந்தப்பாங்கான கூற்றுகள் பொதிந்திருப்பதைக்கண்டு — அவை உலகின் புகழ்ச்சி யையோ இகழ் சியையோ பொருட்படுத்தவில்லை — நாம் வியப்படையக்கூடும். இக்கற்றுகள் வேண்டுமென்றே மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக இயம்பப்பட்டவையன்று. வாசகர் யாவருக்கும் இவ்விரகசியங்கள் கட்டாயமாகப் புரியும் என்பதற்கில்லை. தனக்கே உரித்தான் மொழி கவிதைக்குண்டு. உணர்ச்சிகளை வெளிப்படையாகக் காட்டுவது வேறு; அவற்றினை சொற்களிலே வடிக்கமுயல்வது வேறு. காக்கைகள் மட்டும் தான் வானத்தில் சிறகடித்துப் பறப்பதில்லை. எந்த மனி தனுவது சிக்கலற்ற முழுமையன்று, உணர்ச்சிகளையும் என்னங்களையும் குறியீடுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தலாம். ஒரு கதையில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் ஒர் துளையாக விளங்குவதோடு — அதனாடாக இருண்டகுடிவிலிருக்கும் படைப்பாளி வெளியுலகை நோக்குகின்றுன் — ஒரளவில் படைப்பாளியின் 'சுயத்தை'. அது மாறுவேடத்தில் உள்ள ஒர் 'நானு'கவிருப்பினும், பிரதிநிதிப்படுத்துகின்றது.

உள்ளார்ந்தவையை இவ்வாறு வெளிப்படுத்துவதை எப்படி விளக்குவது, சரியென என்பிப்பது? தனது மொழி ஆற்றலுக்கு ஏற்ப நிறைவாகவும், நுட்பமாகவும், தெளிவாகவும், உண்மையாகவும் படைப்பாளிதன்னுடன் உரையாடுவதல்லவா இதற்குக் காரணம்? அகத்தின் ஆழத்தில் உள்ள இந்த

'நான்', இந்த 'இரகசிய பங்காளி', துயிலின்விளிம்பில்லள்ள பிள்ளை தன்னுடன் கடகடவெனப் பேசிக் கொண்டிருப்பது போன்று, வாசகர் வட்டத்தைப் பற்றி — அது ஐம்பதாயிருந்தாலென்ன ஐம்பதினையிரமாயிருந்தாலென்ன — அறிவு பூர்வமாக உணர்ந்ததாகவில்லை. 'யார் அங்கு மேலே கதைக்கிறது?' எனப் படிக்கட்டின் அடியிலிருந்து ஒர் குரல் வினவ 'அது நான் தான் அம்மா என்னுடன் கதைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். வேறு யாருமில்லை' எனப் பிள்ளை விடையளிக்கின்றது. நிலைமை இவ்வாரூணதால், கவிஞர்கள் யாத்துள்ள கவிதைகள் மற்ற வர்களுள் ஒளி ந்திருக்கும் 'நானு'க்கு, இரகசியப் பங்காளிக்குத்தான் தைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். நாம் விரும்பிச் சுவைக்கும் நூலை இயற்றிய எழுத்தாளை நேரில் சந்திப்பது, வேறு வழிகளில் மகிழ்ச்சிதாவல்லதாயிருப்பினும், என இடர் செறிந்ததாய் உள்ளது? எழுத்தாளனினதும் சந்திப்பாளனினதும் 'நான்'கள் சந்திப்பின் போது இராமை இதற்குக்காரணம் அல்ல. வாழ்க்கையின் வழக்கமான பரிமாறவில், ஒத்துள்ளார்வீடுபாடு உள்ள இருவர் நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் போதுகட, அகத்தினுள் ஒளிந்திருக்கும் ஆன்மாவை ஒரு கணநேரத்தில்தான், அதுவும் மங்கலாக, உணரக்கூடியதாயிருக்கும்; முக்கியமானவற்றில் பெரும்பாலும் அது மெளனஞ் சாதிக்கும்.

வட்டாரமொழி இலக்கியத்திலே

பேராசிரியர்

க. கணபதிப்பிள்ளை

நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே பட்டொளி வீசிப் பறந்த மணிக்கொடிக் குழுவினர் வாழ்நிலையையும் பிரதிப விக்கும் இலக்கியங்களின் யாக்க முயன்றதால் வாழ்நிலையுடன் தொடர்புடைய மொழி வழக் காறுகளும் அவர் தம் படைப்பு களிலே இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாகியது. இக்குழுவினரின் இலக்கியத் தாக்கத்தினால் அக்காலவரையிலும் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய தமிழ், தமிழ் குடன் சம்பந்தப்பட்ட இயக்கங்களிலும் ஆக்கங்களிலும் அதன் வழிநின்றும் சிற்சில வேளை ஒரு படி முன்னேறியும் இயங்கிவந்த ஈழத்தமிழரும் பாதிக்கப்பட்டது இயல்பானதே.

ஆரம்பத்திலே மணிக்கொடிக் குழுவினரைப் போல இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்ற உன்மத்த நிலையே ஈழத்துப் படைப்பாளிகளிடம் 1946-ஆம் ஆண்டு வரையும் பொதுவாக மேலோங்கி நின்றது. பொதுப் பட்ட நியதிகளுக்குள்ளே பிறப்பட்டகால செறிவான வளர்ச்சிக்குரிய சிறப்புக் கூற்று இயல்புகளும் தென்படுவது இயல்பானதே. இந்நெறி வழிப்பட்டவர்

களிலே பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் விதந்துரைக் கப்படத் தக்கவர்கள்.

அவர் இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே இலக்கிய பாலமாக அமைந்தது மட்டுமன்றி தமிழ் நாட்டு இலக்கியச் சாயல் அடித்த காலப்பகுதியிலே பிரதேச வாடையை, மன வாசனையை முக்கியமாகக் கொண்டு எழுதினார்.

பேராசிரியர் அவர்கள் பேசு சோசை விரவிய பல நாடுகளை யாத்ததிலே அக்காலத்திலும் சரி இன்றைய காலத்திலும் சரி பொதுவான ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றிலே ‘பொகிக்காண்யா’கத் திகழ்ந்தவர்; திகழ்ந்து வருகிறார்.

‘என்ற பொடியொண்டுக் குச் சன்னி. நாட்டு வைத்தியம் செய்து வாய்க்க இல்லை. இப்பிடைக்கிடை ஒரு வலிக்குணம் துவங்கிவிட்டுதாக்கும் அதுதான் நம்மை ஒருக்காக் கூட்டிக்கொண்டேய்க் காட்டலாமென்டு வந்தன். நம்மடைவீட்டை போன்னம்மைத் தோட்டத்திலை என்டு நம்மடை அண்ணன்றை பிள்ளை

சொல்லிச்சுது. இருக்கிறது மெத்தக்கடிமையாக்கும்' யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்குப் பொதுவாகவும் பருத்தித்துறைப் பகுதிக்குச் சிறப்பாயும் அமைந்த பேச்கூத்தமிழினினை உயிரோட்டத்துடன் சித்தரிக்கின்ற பகுதியே மேலே சுட்டியது.

பிரதேசத் தமிழினை மாண்புமிக்க முறையிலே செட்டாக அமைத்துக்காட்டுவதற்கு முதற் படியாக அமைந்தது அவருடைய மனத்திலும் செய்கையிலும் உறைந்திருந்த பிரதேச ஆர்வமேயாகும். 'நாட்டார் காடார்' என்று அவர் காலத்திலேயே ஆங்கிலம் கற்று 'இச்சகம் பேசி' உழன்ற 'விதவைப் பசங்கள்' போலாது கிராமிய அடிநிலை மக்களுடன் உறவாடினர்; பேசினர்; பழகினர்; அவர்.

மரபு முறையுடன் கட்டுண்டதாயினும் அவர் மனதிலே பேச்சோசை விரவிய நாடகத் தினை இயற்றவேண்டும் என்ற சயப்பிரக்ஞரு வெறி நன்றாக இடம் பிடித்திருந்தது. அவர் கற்றவழி நின்று அவர் ஆவலைப் பார்த்தல் ஏற்படையது என்று கருதி அவர் நாடகத்திற்கு எழுதிய முன்னுரையிலே ஒரு பகுதியை பொருத்தம் நோக்கிச் சுட்டுகின்றேன்.

'தமிழை இயல், இசை, நாடகம் என வகுத்தோர் முன்னேர். இயற்றழிப் பேறு நாடகத் தமிழ் வேறு என்பதை வற்புறுத்தும் பொருட்டன்றே. இதனை அறியாது இயற்றமிழில் நாடகம் எழுதப் புகுந்தாரது பேதைமை என்னே! இக்குற்றத்தைத் திருத்துவான் நாடகத் தமிழில் எழுதினம் இவற்றை. அன்றியும் நாடகம் என்பது உலக இயல்பை உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது. ஆகவே வீட்டிலும்

வீதியிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவோர் பேசல் வேண்டும்.'

(முன்னுரைப் பகுதி உரையாசிரியர்களின் வழிவந்த சிறிது நெகிழ்ச்சி பொருந்திய நடை என்பது விளக்கமின்றியே புரியும்) பண்டைய தமிழ் மரபு வழிநின்றே பேராசிரியர் சிந்தித்திருக்கின்றார் என்பதற்கு இப்பகுதி உரைகல். மனேன்மனியம் ஆசிரியர் வழிவந்த நாடக நூல் ஆசிரியர்கள்போல் அல்லாமல் மரபையே துணையாகக் கொண்டு அவர்களின் வழிமரபைப் புறக்கணித்தார். 'நாட்டக்க' என்ற சங்கதச் சொல்லே நாடகத்தின் உயிர் நாடியான இயல்பை உணர்த்தும். அவர்கூறியது போல 'உலக இயல்பு' என்பதே அச்சொல்லின் பொருள். தன்னை நாட்டுவளப்பத்துடன் நெருங்கிய முறையிலே பினைத்துக்கொண்ட பேராசிரியர் அவ்வியல்பை வெளிக்கொணர அதிகம் 'கயிற்றப்பட' வில்லை. நாட்டு மொழியை—வட்டார மொழி வழக்கை இலக்கிய வாகனமாக அவர் கொள்ளும் போது அதில் பிசுகு ஏதும் தோன்றவில்லை.

இச்சகம் பேசாத எளிமையான அகத் தூண்டுதலுடனும் உலக இயல்பை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்ற துடிப்புடனும் (அது எம்முறையிலே தோன்றியதாயினும் சரி) தொழிற்பட்டப் பேராசிரியர் அவர்களுக்கு வேறு மோர் இயல்பும் பேச்கூத் தமிழைக்கையாளுவதிலே கைதேர்ந்தவராக்கியது. பேராசிரியர் சங்கத, தமிழ்ப் படிப்புடன் தொல்காப்பியர், பாணினி வழி வந்த ஆயின் இடைக்காலத்திலே அறுந்துவிட்ட மொழி ஆராய்ச்சியை அத்துறையிலே வளர்த்

திருந்த ஆங்கில நாட்டவரின் அறிவு விருத்தியின் துணையுடன் பயின்றவர்; கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். அத்துறையிலே அக்காலத்திலே தலைசிறந்த ஆய்வாளரான ரேணர் அவர்களிடம் அத்துறையின் நுப்பங்களையெல் லாம் பயின்றவர்; கற்றுத் தேர்ச்சிகிபெற்றவர். மொழி யல் ஆராய்ச்சித்துறை வழிநின்று பெற்ற அறிவு வட்டார மொழி களை—கொடுந்தமிழ் மொழிகளை பேணவேண்டும் என்ற மனவிசாலிப்பினை வழங்கியது. ‘செந்தமிழ் மொழிகளை வழங்கும் நூல் கற்பார் கொடுந்தமிழ் மொழியென ஒன்று உண்டு என்பதை மறந்துவிடுவர். அம்மட்டோடு கொடுந்தமிழ் மொழி அவ்வந்நாட்டிற்கேள்விய மொழி யாம். ஆகவே சோழமண்டலத்துத் தமிழர் சமூமண்டலத்துத் தமிழை அறிதற்கு வழி யாது. அன்றியும் உயிருள்ள மொழி யெல்லாம் இடைவிடாது மாறிக் கொண்டே வரும். ஒருவணை ஐந்து வயதிற் பிடித்த படமும் ஐம்பது வயதில் பிடித்த படமும் ஒரு தன்மையதாய் இருக்குமா? ஆண்பாலார்க்கும்பெண்பாலார்க்கும் பருவம் ஏழு என வகுத்தார் ஆன்றோர். அப்படியாயின் ஒவ்வொரு பருவத்திலும் படம் பிடித்தல் விரும்பத்தக்கது..... ஆகவே அவ்வக்காலத்துச் சொல்லின் வடிவுக்கும் பொருளுக்கும் இலக்கணம் தீட்டிவைத்தல் இன்றியமையாதது. இதன் உண்மையை ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிவல்லுனர் அறிவர்⁴: நம் தமிழ்மொழி வல்லுனரும் இவ்வண்மையை அறி வாரோ’ இது நீண்ட கூற்றுயினும் மொழியியல் ஆய்வினால் அவர் பெற்றுக்கொண்ட பரந்த மனப்பான்மையையும்,⁵ அகலுலகத், தொடர்புப் பார்வையின்

பயனாக அவரிடத்திலே ஏற்பட்ட மரபுப் பிடித்தளர் வினையும் நாம் நிதானம் செய்வதற்கு வாய்ப்பளிக்கிறது.

மேலே சுட்டிய பண்புகளுடன் இவர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழக கல்லூரி தமிழ் சங்கத்திலும் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கத்திலும் நாடகங்களை மேடையேற்ற வேண்டியிருந்ததினால் உயிர்த்துடிப்புடன் கூடிய பாத்திர இயல்பை வெளிக்கொணரும் பேச்சநடையே தேவைப்பட்டது. அதுவே எடுப்பதக்கூடியதாகவும் அமைந்தது. கடந்த காலத்தின் சொற்களையும் சொல்லுறுப்புகளையும், நிகழ்காலத்தின் உயிர்த் தத்துவம் நிரமபிய பகுதியாக பாதுகாத்து வைத்துள்ளது வட்டாரமொழி. அது மட்டுமன்றி, இம்மொழிகளின் வளர்ச்சியில் காணப்படும் பல போக்குகள், வருங்காலத்தில் இலக்கிய மொழியும் செப்பம் செய்யப்பட்ட மொழியும் எவ்வாறு அபிவிருத்தி அடையும் என்பதைப் பொதுவாகவும் ஒவிமாற்றம், ஒவிப்பொருள் மாற்றம் ஆகியவை எப்படி அபிவிருத்தியடையும் என்பதையும் அறிவிக்கும். இவற்றினை ஆராய முற்படும் ஆய்வு மாணவனுக்கு பிரதேச மணங்கமழும் பேராசிரியரது நாடகங்களின் உரையாடல்கள் பேருதவி புரியும். நாடகத்திற்கு உயிர் நாடியாக அமையும் உரையாடலை வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்துவதற்கு ‘கொடுந்தமிழ்’ மொழியினைக்கையாண்டபோதே ஆய்வாளனுக்குரிய பெருந்தொண்டையும் அதாவது பேச்சு மொழியைப் பதிவுசெய்யும் சேவையையும் ஆற்றியுள்ளார்’.

மணை வி

சிங்கள மூலம்:

ஜி. பி. சேனநாயகா

தமிழில்:

எம். எஸ். எம். மன்குர்

தூழ்வாரத்தில் சாய்வு
நாற்காலியில் உட்கார் ந் து
ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்த பியதாஸ் எழுந்து பொறு
மையில்லாமல் அங்குமிங்கும்
நடக்கத் தொடங்கினான். வீட்டின் ஒரு மூலையில் கரரியாலய
அறையிருந்தது. மறுமூலையில்
சாய்வு நாற்காலியும் தொப்பி
தொங்கவைக்கும் அலுமாரியும்
இருந்தன. கைகளிரண்டையும்
காற்சட்டைப் பைக்குள் விட்டுக்
கொண்டு தூழ்வாரத்தின் ஒரு
மூலையிலிருந்து இன் மென்று
மூலைக்கு நடக்கும் பியதாஸ் நடு
விலிருந்த ஹப்போவில் பலமுறை
மோதினான்.

சிரிமாவை மணந்து
கொண்ட நாளிலிருந்து தனது
கஷ்டங்கள் படிப்படியாகக்
கூடிக்கொண்டு வந்ததை அவன்
நினைத்துப்பார்த்தான். திரும
ணம் செய்வதன் மூலமே வாழ்க்
கையை இன்பம் நிறைந்ததாக
கிக் கொள்ளலாம் எனத் திரு
மணம் செய்ய முன்னர் அவன்
எண்ணியிருந்தான். இப்போ
துள்ள துன்பங்களைப் பார்க்கும்
போது பிரம்மச்சாரியாக இருந்

தகாலம் இன்ப மயமானதாகத்
தான் தெரிகிறது. சிரிமா ஓர்
அடக்கமான மனைவியாக இருந்தால் இப்படியான கஷ்டங்களைல்லாம் ஏற்படப் போவதில்லை என அவன் எண்ணினான்.
தன்னை மணந்து கொண்டதிலிருந்து அவள் நடந்துகொள்ளும் விதம் ஏனைய பெண்கள் நடந்துகொள்ளும் விதத்துக்கு நேரமாருக்ததானிருந்தது. தேவையில்லாமலும், ஊதாரித்தனமாகவும் அவள் பணத்தைச் செலவுசெய்ததால் அவளை மணந்தமுன்று மாதங்களிலேயே அவன்கடனுளியாக நேரிட்டது. திருமணத்துக்குப்பின் கடந்த பதினாண்கு மாதங்களில் வரவரஅவனது கடன்கள் அதிகரித்தன. செலவுகளைக் குறைத்து இருவரும் ஒத்துழைப்புடன் நடந்து கொண்டால் அதிகாலம் செல்லுமுன் கடன்களை அடைத்துவிடலாம். ஆனால் ஒத்துழைக்குமாறு அவளிடம் கேட்பதில் பயனில்லை. வீண் செலவுகளைப்பற்றியும், தகாதநடத்தையைப் பற்றியும் அவன் அவளிடம் விசாரித்த ஒவ்வொரு வேளையிலும் இருவருக்கும் டையே சண்டை கிளம்பியது;

இன்று டிராம் வண்டியில் வீட்டுக்கு வரும்போது நண்ப மென்றுவன் அநாயாசமாகச் சொன்ன செய்தியொன்று அடிக்கடி அவனை உறுத்தியது. தன்னை அவமானப்படுத்தத்தான் அவன் அப்படிச் சொல்லியிருப்பான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சிரிமாவினால் தன் நண்பர்களிடம் அவன் அவமானப்பட்ட முதல் தடவை இதுவால்ல. தான் மனை வியிடம் பணிவாக நடந்து கொள்ளும் ஒரு முட்டாள் என்று அவன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

கலைந்து நெற்றியில் விழுந் திருந்த மயிர்க் கற்றைகளைக் கைகளால் கோதிவிட்டு, தலை வலி ஏற்பட்டுவிட்டது போல புருவங்களை நெருக்கி நெற்றி யைச் சுருக்கியவாறு அவன் வெளியே பார்த்தான். அகன்ற புருவங்களுக்குள் ஆழந்து போயிருந்த கண்கள் கோபத்தால் சிவப்பாக மாறியிருந்தன. முற்றத்தில் தனக்குப் பிடிக்காதவர்கள் யாரோ இருப்பது போல அவன் வீட்டிலிருந்து வெளியே பார்த்தான். ஆனால் வெளியில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் யாருமிருக்கவில்லை. நடப்பதை நிறுத்திவிட்டுத் தாழ்வாரத்துக்கு வெளியே இருந்து சிறுமதியில் சாய்ந்து அவன் வெளியே நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

முற்றத்தில் வீட்டுக்குச் சமீபமாக வரிசையாகப் பல பூச் செடிகள் நடப்பட்டிருந்தன. கிளைகள் வெட்டிவிடப்பட்டு நன்றாக வளர்ந்திருந்த அச்செடிகளில் ஏராளமான பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. அச் செடிகளுக்குப் பக்கத்திலிருந்த மனற்கற்கள் நிறைந்த நிலம் வெறுமையாகக் கிடந்ததுட் தோட்

தத்தில் வெளிக் கேற்றுக்கருகில் சிறுகிளைகளைக் கொண்ட பூமரமொன்றிருந்தது. அதிலிருந்து விழுந்த பூக்கள் மரத்தியில் நிறைந்திருந்தன. உயரத்திலிருந்த கிளையொன்றிலிருந்து விழுந்த பூவொன்று கீழிருந்த இலைகளில் சிறிது நேரம் தங்கி நிலத்தில் விழுவதை பியதாஸ கண்டான். அம்மரத்திலிருந்து கொஞ்சத் தூரத்தில் நன்றாகவளர்ந்திருந்த ரோஜாச் செடி ஒன்றிருந்தது. அதில் பூக்களில்லை. தான் சிறுபையாக இருந்த காலத்தில் வசித்த வீட்டின் முற்றத்திலிருந்த பூக்கள் நிறைந்த ரோஜாச் செடி ஒன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது. ரோஜாச் செடிகள் இப்படித் தான். அவற்றில் பூக்கள் மிகக்குறைவு.

டிராம் வண்டியில் நண்பன் மனைவியைப்பற்றிச் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. சிரிமாவால் தனக்கேற்படும் அவமானங்களுக்கு அளவில்லை. அவன் மீண்டும் சிந்தனை வயப்பட்டவனுக தாழ்வாரத்தில் அங்குமிங்கும் நடக்கத் தொடங்கினான்.

வானத்தில் மழைமேகங்கள் குழந்து வருகின்றன. சிலமாதங்களாக ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட உதிர்ந்த இலைகளுக்கு தோட்டத்தின் மூலையில் தீ முட்டப்பட்டிருந்தது. அது வீட்டுவேலைக்காரர்ப்பையனின் வேலையாக இருக்கலாம்.

பியதாஸ மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினான்.

அரசாங்கக் காரியாலயமொன்றில் குமாஸ்தாவாக இருந்த அவன் உயர்ந்து மெலிந்த தோற்றமுடையவனுக இருந்தான். முகம் களையிழந்தி

ருந்தது. அவனது சிறுவயதி வேயே அம்மா செத்துப்போய் விட்டாள். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் அப்பாவும் போய் விட்டார். அப்பா செத்துப் போன பின் அவனைப்பற்றிக் கவனிப்பட யாருமில்லை, வாழ்க்கையை இன்பம் நிறைந்ததாகக் கொள்ளவேண்டுமாறால் திரும்பை செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் அப்பாவின் மரணத்துக்குப்பின் அவனது உள்ளத்தில் எழுத தொடங்கியது.

தாழ்வாரத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த பியதாஸ தன் மனைவியைப் பற்றிய பல சம்பவங்களை அடுக்கடூக்காக ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான். அவளை முதலில் கண்ட தினத்தன்றே அவனது இளம் புன்முறுவலின் அழிலில் அவன் மயங்கி விட்டான். அவன் தன் வெண்மையான பல வரிசையைக் காட்டி வேசாகச் சிரிப்பதைப் பார்க்க அவன் அதிகமாக ஆசைப்பட்டான். அவன் சிரிக்கும்போது அவனது உருண்டகண்ணகளில் குழி விழும். சிரிக்கும் வேணாகளிலெல்லாம் அவனது பெரிய கணக்கஞம் சிரிப்பதாக அவன் உணர்ந்தான். தன்னுடன் காரியாலுயத்தில் ஒன்றுக் வேலைசெய்யும் நண்பனை ருவனின் விட்டில்தான் அவன் முதலாவதாக சிரிமாவைச் சந்தித்தான்.

மாலை வேணாகளில் தன் நண்பனின் வீட்டுக்குப் போய் கதைத்து மகிழ்ந்து பொழுது போக்க பீயதாஸ பழகியிருந்தான். சிரிமா அவனது நண்பனின் சகோதரியின் சிநேகித்யாக இருந்தாள். அப்போது அருகிலிருந்த ஆங்கிலப் பாடசாலையொன்றில் ஆசிரியையாக

விருந்த சிரிமாவும் மாலை நேரங்களில் அங்கு வரப் பழகியிருந்தாள். ஒருநாள் மாலை பியதாஸ அங்கு தேனீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தான். தான் அமர்ந்திருந்த இடத்தைத் தாண்டி ஒரு யுவதி வீட்டுக்குள் செல்வதை அவன்கண்டான். கொஞ்சம் குள்ளமாகவிருந்த அவளது முகம் அழகாக வட்ட வடிவமானதாக இருந்தது. பியதாஸாவின் நண்பன் அவனைப் பேசி நிறுத்தினான்.

‘டல்லி ஒரு பயணம் போயிருக்கிறேன். வீட்டிலில்லை’ நண்பன் சொன்னான். அவன் துச்சோதரியின் பெயர் டல்லி.

‘அப்படியானால் நான்போகி நேன்.’ அவள் சிறிது நேரத்திற்குப்பின் கூறினாள்.

‘இப்போதே போகவேண்டாம். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் டல்லி வருவாள். எங்களுடன் கொஞ்சம் தேனீர் குடியுங்கள்.’

மேசைக்கருகிலிருந்த கதிரரெயான்றைக் கொஞ்சம் தள்ளிவிட்டு நண்பன் சொன்னான்.

‘ரோம்ப நன்றி எனக்கு இப்போது முடியாது. வேளேருபயணமும் போக வேண்டும்’ அவன் சிறிது தயங்கினான்.

அவளது வேசான புன்னைக் கெரம்பக் கவர்ச்சியானது எனப் பியதாஸ எண்ணினான். அவன் வேளேருன்றும் பேசாது திரும்பிப்போனான்.

அதுவே அவன் அவனை முதலில் சந்தித்ததினாம். என்று அவன் சிவப்புப் பூக்களால் அஸங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளைச்சாரியொன்று அலைந்திருந்தது

அவனுக்கு நினைவிலிருக்கின்றது. அவனது உள்ளத்தில் அவள் நுழைந்து கொண்டான். பிறகு அதே வீட்டில் அடிக்கடி சந்தித் துக் கொண்ட அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமாகிக் கொண்டனர்.

பியதாஸவின் நன்பனுக்கு கோதரன் முறையாக இருந்த ரொபட் என்ற இளைஞனும் அவ்வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கும் சிரிமாவுக்கும் இடையில் மிக நெருக்கமாள பினைப்பு ஏற்பட்டது. அவர்களிருவரும் ஒருவரையாருவர் காதலிப்பதைப் பியதாஸ அறிந்துகொண்டான். அதனால் சிரிமாவினால் தன்னுள் ஏற்பட்டிருந்த உணர்வுகளை மறைத்துக்கொள்ள அவன் முயன்றான்.

தோட்டத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த சருகுகளிலிருந்து வந்த புகை படிப்படியாகப் பரவி தாழ்வாரத்துக்குள்ளும் வரத்தொடங்கியது.

பியதாஸ கண்களைக் கடைகிக்கொண்டு எனியே நோக்கினான். எரியும் சருகுகளிலிருந்து புகை பரவுவதற்காது தீப்பொறிகள் கிளம்புவதை அவன் காணவில்லை. அவ்வாறு சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தீப்பொறியான்று புகைக்கு நடுவே எழுந்து திடை ரென்று மறைந்துவிட்டது. புகை படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டு வர்த்தது. குப்பையின் பல இடங்களிலிருந்து சிறு தீப்பொறிகள் எழுத்தொடங்கின. தோட்டத்தில் எல்லையிலிருந்த சிறு மதிலுக்கருகில் இலைகளைக் கொண்ட அந்தக் குப்பை இருந்தது. கல்லால் கட்டப்பட்டிருந்த அந்த மதில் பூசப்பட்ட

தாக இருக்கவில்லை. கற்கனும் அவற்றை இளைத்த வெள்ளைச் சுண்ணாம்பும் மழையில் நனைந்து வெயிலில் உலர்ந்து பாசிப்படர்ந்திருந்ததால் மதில் ஒரே நிற மானதாக இருந்தது.

நீளமான முடசெடிகள் அங்குமிங்கும் பரந்து மதிலின் ஒரு பக்கத்தை இலைகளாலும், ஏராளமாகப் பூத்திருந்த பூக்களாலும் மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. எரியும் சருகுகளுக்குப் பக்கத்தில் அச் செடிகளிருந்தன. நெருப்பின் காங்கையினால் அவை வாடிப்போகக் கூடும்என பியதாஸன்னினான்.

மதிலின் மறுபக்கத்தில் குறுகிய பாதையொன்றிருந்தது. ஒன்றின் மேலோன்றுக் கிருபெட்டிகளைத் தலையில் வைத் துக்கொண்டு அந்தப் பாதையில் யாரோ செல்வது தெரிந்தது,

சிரிமாவையும், அவளைக் காதலித்த ரொபட்டையும் பற்றிய சம்பவமொன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அவனது நன்பனின் தாய் ககவினமுற்றி அந்ததால் அவ்வீட்டில் ஒரு சிரித் தூநும் வைப்பவம் நடத்தப்பட்டது பிரித் தூதப்பட்ட தினத்தில் பலர் அங்கு வந்து குழுமியிருந்தனர் விடியும்வரை சிரித் தூதப்பட்டதால் பலர் கடைசிவரை தங்கியிருந்தனர். சிரிமாவும் அங்கு ஒரு விருந்தாளியாக வந்திருந்த போதிலும் டல்சியுடன் சேர்ந்து மற்ற விருந்தாளிகளுக்குப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். ரொபட்டும் அங்கு வந்திருந்தான். இரவு வெளு நேரமானபின் வந்திருந்தவர்களில் ஒரு சிலரைத்தவரை மற்றவர்களைல்லோரும் போய் விட்டார்கள். கூடத்தில் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பியதாஸ கால் கள்

மரத்துப்போயிருந்ததால் கொஞ்சம் உலாவிவிட்டு வருவதற்காக விட்டுத் தோட்டத் துக்குள் சென்றுள். அவன் சிறபாதைக்கூடாகத் தோட்டத் தின் வெளிக் கேட்டுக்கருகில் சென்றுன். தோட்டத்தில் மரமொன்றுக்குக் கீழே யாரோ இருப்பதை நிலா வெளிச்சத்தில் அவன்கண்டான். அவன் பாதையிலிருந்து விலகி சத்தம் செய்யாது புலவெளியில் நடக்கத் தொடங்கினான். மரத்தின் கீழ் இரண்டுபேர் இருப்பது தெரிந்தது. அதில் ஒருவர் பெண். அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் பொருட்டு அவன் மிக அருகில் நடந்து சென்றுள். பின் அவர்கள் யாரென்பதை அவன் தெரிந்து கொண்டான். சிரிமாவும் ரொபட்டும் அங்கிருந்தார்கள். ரொபட்ட ஒரு கையை அவளது தோளில் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரேயடியாக அவளை அணித்து முத்தம் கொடுக்கத் தொடங்கினான். அதைக்கண்டதும் பியதாஸவுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அவன் வேவகமாக நடந்து பாதைக்கு வந்தான். பதினைந்து நிமிடமளவில் பாதையில் அங்கு மிங்கும் திரிந்துவிட்டு மீண்டும் அவன் அவ்விடத்துக்கு வந்தான் அப்போது சிரிமாவும் அவளது காதலனும் அங்கிருக்கவில்லை.

சிரிமாவை ரொபட்ட காதலிக்க முன்னர் வேறு இளைஞர்கள் யாராவது அவளைக் காதலித்தித்திருந்தால் அவர்களும் அவளை முத்தமிட்டிருப்பார்கள். இளைஞர்களை முத்தமிடப் பழகி இருக்கும் அவளை எப்படி நம்பலாம் என்ற பிரச்சினை அவனது உள்ளத்தில் எழுந்தது.

இச்சம்பவம் நடைபெற்று இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப்

பின்னர் ரொபட் அவ்வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்திக்கொண்டான். அவன் நல்ல வாழ்க்கை வசதிகள் நிறைந்த குடும்பமொன்றைச் சேர்ந்தவன். பணக்காரக் குடும்பமொன்றில் ஒரு பெண்ணை அவன் திருமணம் செய்து கொண்டதாக பின்னர் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. ரொபட் வேறு ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்துகொண்டது சிரிமாவுக்கு வேதனையளித்த ஒரு விஷயமாகத் தெரியவில்லை. அவனுக்கும் தனக்குமிடையே காதல் இருந்ததாகக்கூட அவள் எப்போதாவது கூறவில்லை.

ரொபட்டின் விவாகத்துக் குப்பின் பியதாஸவுக்கும் சிரிமாவுக்குமிடையே நெருக்கமாக நட்பு ஏற்பட்டது. சிரிமா மீது அவனுக்கிருந்த காதல் வரவர அதிகரித்தது. அவனும் அவளைக்காதலிக்கத் தொடங்கினான். ரொபட்டின் திருமணம் நடைபெற்று சுமார் ஆறு மாதங்களினபின் பியதாஸ சிரிமாவை மணந்து கொண்டான்.

தாழ்வாரத்தின் மூலையிலிருந்த அலுமாரிக்கருகில் சென்ற அவன் 'இப்பொழுதும் அவளை இளைஞர்கள் முத்தமிடாமலிருப்பார்கள் என்பதை எப்படி நம்பமுடியும்' என்று தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான். தன்னை மணந்து கொண்ட பின்னர், அவள் பல இளைஞர்களுடன் சுற்றுவதைக் கண்டதாகச் சில நண்பர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அவள் வாலிபர்களுடன் சுற்றித் திரிவதை அவனும் பலமுறைகளிடிருக்கிறார்கள். அவன் இளைஞர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது அவர்களுடன் தகாத முறையில் நடந்து கொள்வதற்காகவே என்ற எண்ணாம் மீண்டும் மீண்டும் அவனது உள்ளத்தில் தோன்றியது.

சமூக சேவை விடயங்களில் ஈடுபடும் பல சங்கங்களிலும் சிரிமா சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இச் சங்கங்களின் நடவடிக்கைகளில் அவர்களுக்கு ஆர்வமிருப்பதாக அவனால் எண்ணமுடியவில்லை. சமூக சேவையிலீடுபட வேண்டியவர் கருக்கிருக்கும் சாதாரண குண நலன்கள் அவளிட மில்லை. சங்கங்களின் வேலைகளுக்கென்று அவள் வீட்டிலிருந்து செல்வாள். சில நாட்களில் தான் காரியாலயத்திலிருந்து வருவதற்குக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்பதாகத்தான் அவள் வீட்டுக்கு வருவதாக அயலவர்களும் வீட்டு வேலைக்காரியும் சொல்ல அவன் கேட்டிருக்கிறார்கள். சிரிமா இவ்வாறு பயணங்கள் போவதால்தான் வீட்டுச் செலவுகளையெல்லாம் அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாதிருக்கிறது.

மழை மேகங்கள் குழந்தை கொண்டதால் வானம் படிப்படியாக இருண்டது. மழைத் தூற்றலாகப் பெய்யத் தொடங்கியது. உடல் விகாரமாகவிருந்த கறுப்புதிற நாயோன்று தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து சிறுபாதைவழியாக ஒடி வருவதை அவன் கண்டான். கொஞ்சத் தாரம் வந்த பின்னர் அந்த நாய் பாதையிலிருந்து விலகி, நனையாமல் ஒதுங்க இடம் தேடுவதுபோல் தோட்டத்தில் அங்கு மிங்கும் ஒடத்தொடங்கியது. மீண்டும் அது தாழ்வாரத்துக்கு முன்னாலிருந்த படிக்கட்டுக்கருகில் வந்து வீட்டடைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் திரும்பி பாதைவழியாக ஒடத் தொட்டத்து கேட்டடைத் தாண்டி மறைந்து செல்லும்வரை பியதாஸ அதைப்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மழை பெய்யத் தொடங்கியிருந்ததால் நிலத்திலிருந்து ஒரு புது வாசனை பரவுவதை அவன் உணர்ந்தான்.

சிரிமாவும் ரொபட்டும் ஒரு வரையொருவர் முத்தமிட்டுக் கொண்ட காட்சி மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. அவ்வாறு தகாத முறையில் நடந்து கொள்ளவே இப்பொழுதும் அவன் தன் பணத்தைச் செலவழிக்கிறார்கள் என அவன் என்னிலுன்.

காலை ஓன்பது மணிக்கே சிரிமா வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றதாக அவன் காரியாலயத்திலிருந்து வந்தபோது வேலைக்காரப் பெண் சொன்னான். இப்பொழுது நேரம் ஆறு மணியிலிருக்கும். ஆனால் அவன் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. ‘என் பணத்தைச் செலவழித் துக்கொண்டு அவன் வாலிபர் கருடனும், தன்னைப் போன்ற மற்றப்பெண்கருடனும் சேர்ந்து பொழுதைப் போக்குவாள்’ அவன் தனக்குள்ளேயே முனை முனுத்துக் கொண்டான்.

மாலை டிராம் வண்டியில் வீடு வரும்போது நண்பனேரு வனைச் சந்திக்க நேரிட்டது. பகல் பதினெடு மணியளவில் சிரிமாவை வெள்ளவத்தையில் சந்தித்ததாக அவன் சொன்னான்.

‘இன்னும் மூன்று பேருடன் கடலில் குளித்துவிட்டுப் போகும்போது அவனைச் சந்தித்தேன்’ நண்பன் சொன்னான்.

பியதாஸ ஓன்றும் பேசாமல் மென்னமாக இருந்தான்.

‘அவனோடு இரண்டு இனை ஞர்களும் ஒரு பெண்ணும் இரு

தார்கள் மீண்டும் அவன் கூறினான்.

'சிரிமாவின் சின்னம்மா ஒரு வர் வெள்ளவத்தையில் இருக்கிறோர். மற்ற மூவரும் அவரின் பீள்ளைகளாக இருக்கலாம்' பியதாஸ் சொன்னான். வெள்ளவத்தையில் தனக்கோ அவனுக்கோ உறவினர் யாரு மில்லை என்பதை அவனரிவான். தன் மனைவியால் தனக்குவரும் அவமானத்தை மறைத்துக் கொள்ளவே அவன் அப்படிச் சொன்னான்.

அவன் சாய்வு நாற்காலி யில் சாய்ந்து சிகிரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக் கொண்டான். வெளியில் தூற்றல் மழை வரவர அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தது. முற்றத்திலிருந்த மரமொன்றின் கிளையொன்று தாழ்வாரத்தின் சுவர்வரை நீண்டிருந்தது. அதிலிருந்த மழை நீர் நிறைந்த மலரொன்று பாரம் தாங்க முடியாது கீழே சாய்ந்திருந்தது. பூதாகரமான கருமேகங்கள் திரண்டு கொண்டு வருகின்றன. அடிக்கடி இடமுழக்கம் கேட்டது.

ரிக்சோ வண்டியொன்று தோட்டத்துக்குள் வரும் சத்தம் கேட்டது. அவன் தலையைத் தூக்கி வெளிக் கேட்டைப் பார்த்தான். ரிக்சோ வண்டியின் உட்பாகம் நனையாமல் பாதுகாப்பதற்காக மூடப்பட்டிருந்த கறுப்புப் பிடவையின் மேல் அவனது மனைவி யின் முகம் தெரிந்தது. வண்டி படிக் கட்டுக்கருகில் நிறுத்தப்பட்டது வீட்டுக்குள் வந்து அங்குமிங்கும் பார்த்த சிரிமா தாழ்வாரத் தின் ஒரு மூலையில் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டிருந்த பியதாஸவைக் கண்டாள்ள.

ஆனால் அவள் அவனைக் காணுதுபோலப் பாவனை செய்து கொண்டு ரிக்சோக் காரனுக்குக் கொடுப்பதற்காக கைப்பையைத் திறந்து பணத்தைத் தேடலானான்.

அவனது வட்டமான முகத் திலும், அகன்ற கண்களிலும் நீண்ட கழுத்திலும் ஏதோ ஒரு அழகு சூடிகொண்டிருப்பதாக அவன் என்னினான். அவனது உடலமூலில் உள்ளம் இலவித்துப் போன்மையால் அவன்மேல் அவனுக்கிருந்த கோபம் இன்னும் அதிகரித்தது. ரிக்சோக்காரனுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு வீட்டுக்குள் போக அவன் திரும்பினான்.

'சிரிமா எங்கே போயிருந்தாய்?'

பியதாஸ் எழுந்து சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தவாறு கேட்டான்.

'எங்கள் சங்கமென்றில் கொஞ்சம் வேலை இருந்தது. அதற்குத்தான் போய் வருகி ரேன்.'

அவன் அவனது முகத்தை உற்றுப்பார்த்தபடி சொன்னான்.

'காலையிலிருந்து சங்கத்தில் வேலையா? உனது இந்தப் பயணங்கள்தான் எங்களுக்கு இந்தக் கேடுவரக் காரணம்.'

அடக்கமுடியாத கோபத்துடன் அவன் சொன்னான்.

'வீட்டுக்குள்ளே அடைபட்டிருக்கவா சொல்லீங்க.'

'எப்போ கதைத்தாலும் வீட்டுக்குள்ள அடைபட்டிருக்கவேண்டுமா என்டுதான் கேட்கி ருய். உலகத்திலுள்ள அலுவல்களையெல்லாம் தலையில் தூக்கிப்

போட்டுக்கொள்ளத் தொடங்கினால் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வது யார். நீ திரியப்போற தால்தான் வீட்டுச் செலவும் என்னால் தாங்க முடியாத அளவுக்குக் கூடியிருக்கிறது.'

'ஆம். இந்த வீட்டுக்கு நானாறு ஐநாறு ரூபாதான் செலவு போகிறது. வீட்டுக்குச் செலவழிக்க முடியாதிருந்தாலும் பெரியாட்கள் போல ஆடம்பரமாக இருக்க வேணும்'

சிரிமாவின் இந்த வார்த்தைகள் தனது முகத்திலிருந்து போவிருந்தது அவனுக்கு.

'நீ செய்ற கூத்துக்களுக்கெல்லாம் எண்ட பண்த்தைச் செலவழிக்கிறோய். நான் செய்யிற செலவுகள் இது போல இன்னும் இரண்டு வீடுகளுக்குப் போதும். வீட்டுச் செலவுகளை என்னால் தாங்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் நீ ஊர் சுற்றாச் செய்யிற செலவுகளை எப்படித் தாங்குவது'

அவன் கடுங் கோபத்துடன் சொன்னான்.

'வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் உள்ள வேண்டாம். ஒரு பெண்ணுக்குச் செலவு செய்ய முடியாவிட்டால் ஏன் கல்யாணம் பண்ணினீங்க'

கோபம் போத்துக்கொண்டு வந்து பேசமுடியாது போன தால் அவன் மெளனமாக இருந்தான். கடும் கோபமோ நடுக்கமோ சிரிமாவிடமிருக்கவில்லை. அவன் தடுமாற்றமில்லாமல்ஏதிப் பேசுவதற்குப் பழகியிருந்தான். அவனுக்கும் பியதாஸவுக்கும் சண்டை வந்த வேளைகளிலெல்லாம் முதலில் வாய்டைத்துப் போவது அவனுக்குத்தான்.

சிரிமாவிட்டுக்குள்போனான். பியதாஸ எழுந்து மீண்டும் தாழ் வாரத்தில் உலாவத் தொடங்கினான். தன்னை முட்டாளாகக் கருதி வாயால் பயமுறுத்திக் கொள்வதை அவன் பழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் நினைத்த விதத்தில் நடந்து கொண்டு தன்னை அடக்கியாள அவனுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என அவன் என்னை ஞன்.

அவன் கூட த்துக்குள் சென்று மீண்டும் அங்குமிங்கும் நடக்கத் தொடங்கினான். டிராம் வண்டியில் நன்பன் சொன்ன செய்தி மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. அவளால் தான் அவமானப்படுவதை அவனுக்கு தெரியப்படுத்தவேண்டும். சிரிமாபடுக்கையறையில் கண்ணுடுமேசைக்கு முன்னாலிருப்பது தெரிந்தது. வரும்போது அணிந்திருந்த சாரியைக் களைந்துவிட்டு வேரெஞ்சை அணிந்துகொண்ட அவன் கண்ணுடுமேசைக்கு முன்னால் நின்று சட்டையைச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தாள்.

பியதாஸ படுக்கைக்குப் போனான்.

'உண்மையைச் சொல். இன்று நீ எங்கே போனேய்' அவன் உரத்த குரவில் கேட்டான்.

'சங்கத்தில் அலுவலொன்றுக்குப் போனதாக ஒருமுறை சொன்னேனே'

அவன் அமைதியாகப் பதிலளித்தான்.

'இல்லை பொடியன்களுடன் கடலில் குளிக்கத்தான் நீ போயிருந்தாய்'

‘சங்கத்தின் அலுவல்கள் சம்பந்தமாக நான் நன்சியைச் சந்திக்கப் போனேன். நன்சி தான் கடலுக்குக் குளிக்கப் போகக் கூப்பிட்டான்’

‘பொய் சொல்லாதே’ எந்தநாளும் என்னைப் பொய்யால் ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கத்தான் பார்க்கிறோம்’

அவன் கோபத்தை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் அவனது முகத்தில் அறைந்தான்.

சிரிமா அடியை வாங்கிக் கொண்டு பின்னால் ஒராடிநகர்ந்து அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இதற்கு முன்னர் ஏற்பட்ட எந்தச் சண்டையிலும் அவன் அவனை அடித்ததில்லை. அவனுக்கு ஒரறை அறைந்த பின்னர் முன்னெப்போதுமில்லாத ஒரு கொடுரைத்தன்மை அவனை ஆட்கொண்டது. அவனை அடித்ததன் மூலம் தான் நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒரு கடமையைச் செய்ததான் என்னம், அவனுள் ஏற்பட்டது. சிரிமா ஏதோ சொல்ல முயற்சிப்பது தெரிந்தது. அவன் ஒரு வார்த்தையேலும் பேசவிடாமல் மீண்டும் அவனை அடிக்கத் தொடங்கினான். கீழே விழுந்த அவன் அறைச் சூவருக்கருகிலிருந்த கட்டிலில் போதினான்.

கட்டிலின் மேவிருந்த தலையடினொன்று சிரிமாவின் மேல் மோதி கீழே இருந்த சப்பாத்தின் மேல் விழுந்தது. கட்டிலுக்குக் கீழே இருந்த பூஜையொன்று பாய்ந்து வெளியே ஓடியது. கட்டிலில் மோதி கீழே விழுந்த சிரிமா கட்டிலிப் பிடித்துக்கொண்டு மெதுவாக எழுந்தான். அவனது தலை மயிர்கலைந்து முகத்திலும், கன்னத்திலும் மார்பகத்திலும் சிதறி

யிருந்தது. கன் புருவமொன்றில் காயம் ஏற்பட்டு இரத்தம் கசிந்தது. பயத்தினால் அவளது முகம் வெளிறிப்போயிருந்தது.

பியதாஸ் அவனை நெருங்கினான்.

‘என்னைக் கொல்ல வேண்டாம், என்னைக் கொல்லவேண்டாம்’

அவன் சத்தமிட்டான். அவனது புலம் பல் அவனுக்குத் துண்டுலாக இருந்தது. அவன் இன்னென்று முறை அவளது முகத்தில் அறைந்தான். உயர்மாக வளர்ந்து மெலிந்த தேகத்தையுடையவனுக இருந்த பியதாஸ் பலசாலியாக இருந்தான். மீண்டும் அவன் தரையில் விழுந்தான். அவன் மோதியதால் கட்டிலுக்கருகிலிருந்த ஒரு ஸ்டூலும் அதன் மேலிருந்த விளக்கும் பெரும் சத்தத்துடன் கீழே விழுந்தன. தரையில் அவன் விழுவதைக் கண்டபோது அவனுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. தன்னை இவ்வளவு நாளும் முட்டாளாகக் கருதிய அவனைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்று அவன் எண்ணினான். சிரிமா ஒருங்கலை நிலத்தில் உணரிக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். கன் ஒரத்திலிருந்து வடியும் இரத்தத்தை ஒரு கையால் துடைத்தவாறு திகிலுடன் அவனைப்பார்த்தான். அவனை மேலே எழுந்து நிற்கவிடாது இன்னும் அடித்து நொருக்கவேண்டுமென்று அவன் எண்ணினான். இதற்கு முன்னர் சண்டைகள் ஏற்படும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் வாய்விசில் அவனை வெல்ல முடியாது, அவன் சொல்வதைச் சொல்லடும் என அவன் வாளாவிருப்பான். இப்பொழுது அவன் தனக்குக் கீழ்ப்பணிந்திருப்ப

தாக அவன்றினைத்தான். ஆனால் அவனது கோபம் தனியவில்லை.

மீண்டும் அவளை அடிக்க அவன் நெருங்கியபோது ‘என்னை அடிக்க வேண்டாம்’ என்று அவள் கெஞ்சினாள்.

அவளது வார்த்தைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் மீண்டும் அவளை அடித்தான். அவன் தன்னை இன்னும் அடிப்பான் என்ற பயத்தினாலோ என்னவோ அவள் உடனே எழுந்து அறையிலிருந்து வெளி யேசென்றார். பியதாஸ மெதுவாக வெளியேறினான். வேலைக்காரக் கிழவி ஒதோ சொல்லிய வாறு சமயலறையிலிருந்து ஒடிவருவதை அவன் கண்டான். சிரிமா இருக்கிறார்களா என அவன் அங்குமிங்கும் பார்த்தான். அணிந்திருந்த பிடவை நிலத்தில் இழுபட இருக்கைளாலும் கண்ணிரைத் தடைத்தவாறு அவன் சாலையின் வாசலருகில் நின்றார். பியதாஸ வருவதைக் கண்டதும். மெதுவாகத் தாழ்வாரத்துக்குச் சென்றார். அவன் அமைதியாக கூட்டத்தைத் தாண்டி வாசற்பக்கம் சென்றார். அவன் தாழ்வாரத்திலிருந்து முற்றத்துக்கிறங்கும் படிக்கட்டில் நின்றவாறு அங்குமிங்கும் பார்ப்பதை அவன் கண்டான். மழை பேரிரைச்சலுடன் பெய்து கொண்டிருந்தது. அவன்

கூடத்து வாசலுக்கு வந்த போது சிரிமா படிகளிலிருந்து முற்றத்தில் இறங்கினாள். அதிக்கிரமத்துடன் மழை பெய்த தால் தோட்டத்திலிருந்த மரங்கள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

முற்றத்தில் இறங்கிய சிரிமா சிறிது நேரம் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கொஞ்ச நேரம் அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு நீண்டது நிலத்தில் இழுபடும் சாரியை ஒரு கையில் பிடித்துக் கொண்டு முற்றத்தில் நிறைந்திருந்த தன்னீரில் இறங்கி தோட்டத்துக் கேட்டை நோக்கிச் செல்ல தொடங்கினான். பியதாஸ வாசவில் நின்று அவன் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கேட்டிலிருந்து வெளியேறி மறைந்துவிட்டாள்.

பியதாஸ தாழ்வாரத்தில் அங்குமிங்கும் நடக்கத் தொடங்கினான்.

மழை ஓயாது இரைச்சலுடன் பெய்கிறது. எங்கோமரமொன்றில் கட்டப்பட்டிருந்த மாடொன்று மழையால் நன்றாக தாங்க முடியாததது போல், அடிக்கடி போடும் சத்தம் மழையின் பேரிரைச்சலையும் மீறிக்கொண்டு கேட்கிறது. ★

நாளுக்கொரு பயத்தை வெல்லாதவன், வாழ்க்கையின் முதல் பாடத்தையே கல்லாதவன்.

— எமர்ஸன்

எந்த வீட்டில் ஒரு புத்தகசாலை இருக்கின்றதோ அந்த வீட்டில்தான் உயிர் இருக்கிறது.

— பிளாட்டோ

நீண்ட

பாடப் புத்தகம்

நான்

ஓய்வாக அந்த ஒதுக்குப் புலத்தில்
இன்னும் இருக்கின்றேன்.

என்னென்றோ.....

ஓரு பாடப் புத்தகம்
திறந்தே யிருக்கிறது.

அருகில் இருக்கின்ற நெசவு நிலையத்து
நங்கையரின் பேச்சுக்கள் காதில் விழுகின்றன.
அசையும் பவனத்தில் மிதத்து
அழகாகப் பறந்து மகிழ்கின்ற
பறவைக் குலங்கள்.....!

தூரத்தே.....

வங்காள வாருதியின் ஒசை.....;

கடலருகே காயும் சுடு வெயிலில்
நாலைந்து பேர்கள் நடந்து போகின்றார்.
அவர்கள் அடிச்சுவடு
மன்னில் புதைந்து தெரிகிறது.

அவர்கள் ஓருவருமே
செருப்பனிந்து செல்லவில்லை.

கடலில் விழுந்து கலந்த நீராவியுடன்
எழுந்து வருகின்ற இரிய கடற்காற்று
என்னைத் தழுவி
இன்பம் இறைக்கிறது.

நான்

ஓய்வாக அந்த ஒதுக்குப்புறத்தில்
இன்னும் இருக்கின்றேன்.

என்னென்றோ

ஓரு பாடப் புத்தகம்
திறந்தே யிருக்கிறது.

பாவலர்

துரையப்பாபிள்ளையின்

சமுதாயப் பார்வை

சபா. ஜெயராசா

உவமை உருவங்கள் இல்லை, விதந்து கூறும் இயற்கை வருணன்கள் இல்லை, கற்பனை இரத்திற் பறந்து மேற்காற்றிலோ டும் வசனங்கள் இல்லை, யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி அக்காலத்தை தமிழ்க் கவிதை 'மரபிற்கு' முற்றிலும் மாறுபட்டும் வேறுபட்டும் இருக்கின்றது. இத்தகைய மரபு மாற்றம் வெறும் பரிசோத்னையினடியாகப் பிறக்கவில்லை, ஆங்கிலக் கல்வி வளர்ச்சியும், அரசாங்கச் சம்பளத்தைப் பெற்று வாழும் மத்தியதரவுகுப்பின் தோற்றமும், எழுச்சியும், மதமாற்றமும், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த மாற்றத்தின் தாக்கம் காரணமாக முன்னைய கவிதைக் கட்டுக் கோப்பு வெடித்துப் பிளக்கின்றது.

யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி கிருவிகம், கைத்தொழில், வர்த்தகம், கல்வி, உயர்கல்வி, தாய்மொழி, மாணவர்கள், பெண்கள்வி, உத்தியோகம், ஆசிரியத் தொழில், வைத்தியம், நுண் தொழில்கள், தொழிலாளர்கள், பழக்க வழக்கங்கள், சாதியும் சீதனவழக்கமும், விவாகம், தேகபலக் குறைவும் அதன் காரணங்களும், தேசாபிமானம், மதுவிலக்கு போன்ற பல்வேறு தலைப்புக்களில் எழுதப்பட்டுள்ள பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. உருவத்தில் மட்டுமன்றி உள்ளடக்கத்திலும் முன்னைய 'கவிதை மரபு' சிதறுவதைக் காணலாம்.

ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் இந்நாட்டு மக்களின் உழைப்பு மட்டுமன்றி, தேசிய செல்வங்களும் சுரண்டிச் செல்லப் பட்டன. இத்தகைய சுரண்டவினால் அதிக அளவிற் பாதிக்கப் பட்டவர்கள் அரசாங்க பெரிய உத்தியோகம் பெறுத விவசாயிகளும், தொழிலாளர்களுமாவர். ஆனால் இவ்வகுப்பினர் சரியான கல்வியைப் பெறுமையினால் தமது கீழ்நிலை — ஆழ்வினையென்று கருதினர்; சிலர் தமது பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியை ஆட்டி உயர்ந்த உத்தியோகம் பெற்று உயர்லாமென எண்ணினர். இந்நிலையில் கிராமிய உழைப்பாளரிகளின் தாழ்விற்குரிய ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலைப் பளிச்சிடக் காட்டுகின்றது பாவலரின் இச்கவிதை.

“எங்கள்தே சப்பன் மெவ்வகை யாழும்
இதரதே சங்களைச் சேருதலால்
பங்கம் மிகுந்த வறுமை யெமையெட்டிப்
பாராம் வென்செய்யுஞ் சங்கமின்னே”

ஆனால் இத்தகைய வீழ்ச்சியிலிருந்து மீட்சி பெறுவதற்குரிய சரியான பாதையைக் காட்ட முடியாமற் போய்விட்டாலும், பிரச்சினையின் ஆணிவேரை அனுகியது அக்கால கட்டத்தில் மகத்தானதாகும். ‘பழும் பெரும் தலைவர்கள்’ பலர் அக்காலத்தில் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை அண்டிப் பிழைக்கும் காவல் நாய்களாக இருந்த நிலையில் இத்தகைய கருத்து வீச்சு யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் புதுமையானதும், மனச்சாட்சியுள்ளதுமாகும்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையவர்கள் தாம் பெற்ற ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாகப் பிரித்தானியாவில் தோன்றிய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களின் தாக்கத்திற் குள்ளாகியிருந்தாரென்பதை யாழ்ப்பாணச் சுவதேசக் கும்மியில் மினுங்கும் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பிரித்தானியாவில் தோன்றிய சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் மத்தியதர வகுப்பினருக்கு உவப்பாணதாக இருந்ததுடன், அவர்களது வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாகவுமிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சிற்றுடமை வீசாயிகள் கல்வி கற்ற பிரிவினர் ஆகியோர் நடுத்தர வகுப்பினராக இருந்தமையினால். சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் அவர்களுக்குக் கவர்ச்சியான ஆபரணங்கள் போன்றிருந்தன. கல்வியை விரிவாக்கும் இயக்கம், தேசியப் பற்று, சாதியையும் சிதன வழக்கத்தையும் சாடுதல், மதுஸ்லிக்கு, கூட்டுறவுக் கருத்துக்கள் அவர்களின் வளர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும் உறுதுணையாக இருப்பதை உணர்ந்த பாவலர் அதனைத் திறம்படத் தனது கவிதைகளிலே கையாளத் தொடங்கினார்.

அடிப்படையான பெரும் மாற்றத்தை வேண்டாது, படிப் படியான திருத்தங்களை உண்டாக்குதல் சீர்திருத்தவாத பண்பாகும். அதாவது ‘போகப் போகச் சரிவரும்’ என்பது சீர்திருத்தவாதிகளின் கருத்தாகும்.

“சாதியை ஒரே முறையினில் நம்மவர்
தன்றுத லோமிரு கஷ்ட கரம்
நீதி யுடன்சிறி துசிறி தாயதை
நீக்குதல் நங்கடன் சங்கமின்னே”

என்ற பாடல் சீர்திருத்தத் தத்துவப் பண்பினுக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும். பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மி, அக்காலச் சீர்திருத்த வாதிகளின் சமூகக் கண்ணேட்டத்தினைக் காட்டும் கோபுரம் போன்றுள்ளது. *

முதலைகள்

மு. கனகராசன்

நதி!

பழைய சமுதாயங்களை ஆக்கியதும், புதிய சமுதாயங்களை நிர்மாணித்ததும் நதி தீரங்கள் தான்.

நதி, அகன்று, பெருகி, நீண்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றி அதன் வளத்தை, சுகத்தை, அழகை அனுபவித்துக்கொண்டு சில பங்களாக்கள் வீற்றிருக்கின்றன.

தொலைவில் கணக்கற் வாழ்க்கைகள் சிறு சிறு குடில் களாகப் பெருகிக்கிடக்கின்றன.

தண்ணீர் மனிதனின் செல் வமாம். வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசிகிறது எனப்படுகிறது. தூரத்துக் கிராமங்களையும் நதி போவிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள் பங்களா வாசிகள். எல்லாவற்றையுமே அவர்கள்தான் சொல்கின்றார்கள்.

நதியை நம்பி வாழ வந்த குடிசைவாசிகள் அதன் வண்ட லுக்குள் உரமாகிப் போனார்கள். கங்காதேவிதான் அவர்களை ஆட்கொண்டாள் என்று வியாக்கியானஞ் செய்தார்கள். அந்தச் சங்கதிகள் பாரம்பரியமானவையாம். அவை நம்பிக்கைகளாம். அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவும் வேண்டுமாம்.

குடிசைகளிற் சில இளைஞர்கள் உருவானார்கள். அவர்களின்

டம் சந்தேகம் மலிந்து கிடந்தது. அவர்கள் எப்போதும் கேள்வி கேட்பவர்களாயிருந்தார்கள்.

நதி அவர்களுக்குள் ஜியங்களை எழுப்பிற்று. அதனால் பங்களாக்கள் அவர்களை வெறுத்தன. அவர்களுக்குச் சந்தேகம் வலுத்தது.

அவர்கள் நதியில் இறங்கத் தொடங்கினார்கள். நதி ஆக்ரோஷ்த்தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முற்றிலும் எதிர் நீச்சலே அடிக்க வேண்டிருந்தது.

பங்களாக்கள் நதியில் ஏற்படுத்திய அணைகளும், நவீன கிளைகளும் புதிய வீச்சைத் தந்திருந்தது. தண்ணீர்கூட பங்களாக்களின் பொருட்டே ஒடத்தொடங்கிவிட்டது.

‘தண்ணீர் யாருக்குச் சொந்தம்?’

‘வானம் பொழியும் நீருணக்கா. எனக்கா?’

பங்களாவும்! குடிசையும்!

இளைஞர்கள் கூடினார்கள். அவர்களின் தொகை குறைவாகவே இருந்தது.

குடிசையின் பெரியவர்கள் மிகப் பல இளைஞர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டார்கள். ‘கல்தோன்றி, மன் தோன்றி யகாலத்துக்கும் முன் தோன்றிய

பழக்கத்தை ஏன் எதிர்க்கவேண்டும்? அது நம் பாரம்பரியத் துக்கு அடுக்காதே, தெய்வ நிந்தனையாகுமே..... என்றார்கள்.

இளைஞர்கள் செலி சாய்க்க வில்லை. அவர்களின் நெஞ்சங்களுக்குள் எந்த இராட்சத் தெள்ளத்தாலும் அணைக்க இயலாத நம்பிக்கையொளி அசலாய் எரிந்த வண்ணமிருந்தது.

ஒரு இளைஞர் எந்தக் கவசமுமின்றிக் கோவலுண்டியாய் நதியில் இறங்கினான். மற்றவர்கள் எதற்கும் தயாராய்க் கரையில் நின்றார்கள். அவன் நீந்தத் தொடங்கினான். எதிர் நீச்சல்.

கரையிலிருந்தவர்கள் உர் சாகப்படுத்தினார்கள். கூச்சலிட்டார்கள்.

அவன் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தான்.

கரையிலிருந்தோரின் தொகைகூடத்தொடங்கியது. பலம்.

அவன் நீந்தினான்.

அவர்கள் 'வெற்றி: வெற்றி' என்முழங்குத்தொடங்கினார்கள்.

என்றாலும் அவன் தன் அங்கங்களின் ஓவ்வொரு அசைவிலும் உணர்ந்த நதியின் 'இரகசியங்களை' தன் நண்பர்களுக்குச் சொல்ல முடியாதவரை விருந்தான்.

அவன் வெற்றியோடே கரையேறவான் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள்.

திடீரென்று!

அவனைக் காணவில்லை.

அவர்களின் மூச்சு கணநேரம் நின்று வெளிப்பட்டது. தூரத்தில் ஒருநீர்க்குமிழி மேலே வந்து வெடித்துச் சிதறிற்று.

அவர்கள் கோழங்களை நிறுத்தினார்கள் குசுகுசுத்துக்கொண்டார்கள்.

'தெய்வமே'-பெரியவர்கள்.

'ஆற்றில் முதலைகளிருக்கின்றன' — இளைஞர்கள்.

ஆனால் அவர்களோ அதை நம்ப மறுக்கின்றார்கள்.

'இதோ நான் போகிறேன்' ஒரு இளைஞர் முன்வந்தான். அவனும் நதியிலிறங்கி நீந்தினான் முன்னவனைப் போலவே தொலைந்துபோனான்.

அவர்கள் கரையிலிருக்கிறார்கள். நதியில் முதலைகள் பல இருக்கின்றன.

எனவே, எல்லோருமாகச் சேர்ந்து கவசதாரிகளாக நதியிலிறங்கவேண்டும்.

அது முதலைகளின் மரணசாசனம்.

மனத்திருப்தியிலும் சரீராரோக்கியத்திலும் நற்குண நற்செய்கை உடையவராய் வாழ்தலிலுமேயன்றி தீரவியத்தில் இன்பம் கிடைக்காது.

— நாவலர்

சிரமம் குறைகிறது

வே. குமாரசாமி

என்னுளோர் பாடல்
எழுந்து
கரைகிறது என்
அண்ணையின் கண்ணீர்
அரிச்சுவடிப்
பாவளையில்
என்னுள்
ஓர்பாடல்
எழுந்து கரைகிறது

விண்ணைதி விண்ணை
எனுமோர்
விநுதொன்று
மண்ணைகி
மாற்றூர் மனக்கசப்பால்
புண்ணைகிப் போச்சு ஆம்,
அதிலோர் புன்மை
புரள்கிறது
என்னுளோர்
பாடல்
இயைந்து குழைகிறது.

பக்கத்து வீட்டில்
பழைய கதை
ஒன்று
சக்காகி
போன சரிதம்
புரையோடி
சிக்கல் கரைந்து
குமிழிட உடைகிறது.

பொந்தில் இருக்கும்
பொருக்கு
மரத்தவளை
எந்தக் கதையோ
இயம்பும்
புதுக் குரவின்
சந்தம் சிதைய
சலிப்பில் ஒருபாடல்
சிந்திக் கரைகிறது
சிரமம் குறைகிறது.

பாவலரின்

பாடல்கள்

.....ஆங்கிலம் கற்ற, ஆடசியிலே நன்மைகண்ட மத்தியதர வர்க்ககத்தினர் தோன்றினர். நாள்டைவில் தம் பழக்க வழக்கங்கள், கல்விமுறை, நம்பிக்கைகள், தொழில்முறை முதலியவற்றில் ஒரு சில மாற்றங்களை அவர்கள் வேண்டி நின்றனர். அந்நிலைக்கேற்பவே சமூ தாயச் சீர்திருத்தங்களும் வேண்டப்படலாயின. மக்கள் மத்தியில் அவை பரவும் அவசியம் கருத்திற் கொள்ளப் பட்டமையால் எளிமையும் இயல்பாகவே வந்து பொருந்திற்று.

இத்தகைய பண்புகளை ஒருங்கே புலப்படுத்துவனவாகத் தெல்லிப்பழை தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை அவர்களின் பாடல்கள் உள். யாழ்ப்பாண சுதேசக் கும்மி, கீதரச மஞ்சரி முதலிய நூல்களும் ‘எங்கள் தேசநிலை’ முதலிய தனிப் பாடல்களும் குறிப்பிடத் தக்கன. பாவலரது சுவதேசக் கும்மி..... கிருஷிகம், கைத்தொழில் கூட்டுமுயற்சி, கல்வி, அரசாங்க உத்தியோகங்கள், சுய பண்பாடு, புதுமைப் பெண், எங்கள் பழக்க வழக்கங்கள், சாதியும் சீதன வழக்கமும், மதுவிலக்கு முதலிய பல விடயங்களைப் பாடற் பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. சுருங்கக் கூறின் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் இலக்கியப் பொருளாக மாறும் போக்கை இவற்றில் காண முடிகிறது. இலகு தமிழ் மட்டுமன்றி, கும்மி, கண்ணி, கீர்த்தனை முதலிய ஐஞ்சரஞ்சகமான வடிவங்களையும் ஆசிரியர்கையாண்டுள்ளார். ஏறத்தாழ, இக்காலப் பகுதியிலேயே பாரதியாரும் இத்தகைய பா வடிவங்களைக் கையாளுகிறோர் எனலாம்.

— செ. யோகராசா - ‘இளந்தென்றுஸ்’

இளந்தென்றல் 71 — 72

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கொழும்புப் பிரிவின் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 71 — 72 ஆண்டுமலர் சிறப்புடன் வெளிவந்துள்ளது. கமார் இருநாறு பக்கங்களில் நல்ல தாளில் கிறந்த அமைப்புடன் மலர் அமைந்துள்ளமை பாராட்டற் குரியது. அண்மைக் காலத்தில் கொழும்புப் பிரிவிற்கு கலைத் துறை மாணவர்களும் அனுமதிக்கப்பட்டதன் பயனாக விஞ்ஞானம், கலை ஆகிய இரு பிரிவினரும் பல்வேறு துறை மாணவரும் ஒருங்கே பயிலும் கல்விக் கழகமாக இது விளங்குகிறது. இதன் பிரதிபலிப்பை தமிழ்ச் சங்க மலரி இலக்கியம், மாணிடவியல், புவியியல், பொருளியல் போன்ற பல்துறைகளிலும் பேராசிரியர்கள்தும் மாணவர்களதும் கட்டுரைகள் மலரை அணி செய்கின்றன. விசேட ஆராய்ச் சிக் கட்டுரைகளாக அன்றி யாவரும் படித்துப் பயனுறக் கூடியவாகக் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளமை மலரின் சிறப்பங்கள். ‘காகாதாரமின்மையும் குடற் புழக்கனும்’ ‘மறைக்கக் கூடாதலை’ என்பன யாவரும் அறிந்திருக்க வேண்டிய மருத்துவ உண்மைகளை எளிமையாக விளக்குவன. கலாநிதிகள் கா. சிவத்தம்பி, க. கௌலாசபதி ஆகி யோரது இலக்கியக் கட்டுரைகளும் கலாநிதி சி. பத்ம நாதனின் வரலாற்றுக் கட்டுரையும் மலரைச் சிறப்பிக்கின்றன. மாணவர்களது விமர்சனக் கட்டுரைகளும் பாராட்டுக்குரியன. க. சித்திரலோகாவின் ‘பாரதியின் ஸ்வசரிதை சில குறிப்புகள்’ குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியது. கதைகள் விதந்து கூறும் தரத்தனவாய் அமையவில்லை.

மலரை நன்கு வெளியிட்ட ஆசிரியர் சி. க. சண்முகராஜாவினது முயற்சி பாராட்டிடற்குரியது. இளந்தென்றல் 71 — 72 உயர்வருப்பு. மாணவர்கள் பொதுவாசகர்கள் யாவர்களும் நல் விருந்து. ★

— க. சண்முகவிங்கம்

பரிவர்த்தனை விவகாரம்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

விஷயமறிந்த ஈழத்து எழுத்தாளர்களும், வாசகர்களும் ஏற்கனவே சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பற்றி நிறைய அறிந்திருக்கிறார்கள். ‘மல்லிகை’ போன்ற ‘சிற்றேடு’களும், அதிகம் விற்பனையாகும் நாளிதழ்களும் சிங்கள மொழிபெயர்ப்புகளைப் பிரசரித்திருக்கின்றன. சிங்களக்கதைகளைத் தழுவிய நாடங்களும் தமிழில் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன. சிங்களத் திரைப்படம் பற்றிய கருத்தரங்களுக்கு ‘அழியல்’ பற்றிய ருசிகரமான விவாதத்தையும் ஏற்படுத்தின.

எனவே சமகாலத்தில் சிங்களத்தில் நடைபெறும் கலை, இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றி நமது எழுத்தாளர்கள் அறிந்து கொள்ள பிரக்ஞங் பூர்வமாகவே முற்படுகின்றனர்.

சிங்கள வாசகர்கள் இவ்விதம் தமிழ் இலக்கிய நடப்புகளை அறிந்துகொள்ள முற்படுகிறார்களா? இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் மொழிமூலம் நிச்சயமாகஇல்லை. மாட்டின் விக்கிரமசிங்கவு மாத்திரம் அன்மையில் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்றில் வடமொழிக் கலப்பற்ற தமிழ்ச் சொற்களைத் தமிழர்கள் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சிங்களத்தில் இருந்து தமிழில் பெயர்க்கப்பட்ட சில சிற

கதைகளில், தமிழ்ப் பேசும் சில பாத்திரங்கள் வந்தாலும், தமிழர் வாழ்க்கை முறையை முழுமையாகச் சித்திரிக்கும் எந்த ஒரு சிங்களச் சிறுகதையையும் நான் இதுவரை படித்ததில்லை. ஆனால் தமிழில் எழுதப்பட்ட சில கதைகளில் சிங்கள பாத்திரங்கள் பரிமாணங்களை கொண்டவையாக இருந்தன.

தமிழ் எழுத்தாளர்கள், சிங்களச் சகோதரர்களைத் தமது அனுபவம், சிந்தனை, இனம் (எழுத்து இனம்) ஆகியவற்றின் பிரதிபிம்பமாகவே கருதுகின்றனர் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆனால் இருபக்கத்து அரசியல் வாதிகளும் இவைபற்றி தவரூன் முனையில் இருந்து அனுகுகிறார்கள்.

சிங்கள எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து பொதுப் பிரச்சினைகள் பற்றி அவர்களுடன் உரையாடப் பல தமிழ் எழுத்தாளர்கள் விரும்புவதை நான் நிவேண். பலவேறு பல்கலைக் கழக வளாகங்களில் பணிபுரியும் ஒரு சில ஆசிரியர்களைத் தவிர எழுத்தில் ஈடுபட்ட மற்றையவர்கள் ஒரு போதும் கூடவில்லை என்றே கூறலாம்.

பேசும் மொழி வேறூயிருப்பதனால் தொடக்கத்தில் நேரடி உரையாடல் சிறிது கஷ்டமாக இருக்கலாம். சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்குத் தமிழும், தமிழ்

எழுத்தாளர்களுக்குச் சிங்கள மும் தெரிந்திருந்தால் நிலை மையே வேறு. அதனால் ஆங்கி வலமே உரையாடல் மொழியாக அமையவேண்டியிருக்கிறது.

பெரும்பாலான தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஆங்கிலத்தில் நிறையப் பரிச்சியம் உடையவர்கள் என்று கூறமுடியாது. சிங்கள எழுத்தாளர்களும் இவ்விதமே என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆயினும் இவர்களிடையே ஆங்கிலமே மாழி தெரிந்தவர்கள் மொழி பெயர்ப்பாளர்களாகக் கடமையாற்றலாம்.

முக்கிய சிங்கள எழுத்தாளர்கள் மேற்கு நாட்டு எழுத்தாளர்களாலும், இலக்கியப் போக்குகளினாலும் பாதிக்கப் பட்டிருக்க. அனேகமாக எல்லாத் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் தமது சொந்த இலக்கிய, வாழ்க்கைப் போக்கில் காலூன் றியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

எமது தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மேனுட்டு இலக்கியத்தினால் அதிகம் பாதிக்கப் படாததற்கு இரண்டு காரணங்களைக் காட்டலாம். ஒன்று அவற்றை ரசிக்கவோ பகுத்தாராயவோ பக்குவம் பெற்றிருக்காதது ஒரு காரணம். அதனால் 'மேனுட்டு பூஷாவா' இலக்கியம் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடம் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தத் தவறியது. தவிரவும், எமது எழுத்தாளர்களிற் பலர் கீழ்-மத்து யதர, தொழிலாள வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருப்பதானால், பாட்டாளி இலக்கியப் படைப்பாளிகள் என்று பெருமைப்படுவதில் நியாயமிருக்கிறது.

இங்கு சிருஷ்டி இலக்கியத் தில் சுடுபட்டுள்ள எழுத்தாளர்கள் பற்றியே குறிப்பிடுகிறேன். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, முருகையன், கணகரத்ன, தனைய சிங்கம், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராசதுரை, மல்லுப், சண்முகம் சிவலிங்கம், நுமிமான் போன்ற விமர்சகர் களுக்கு மேனுட்டு இலக்கியப் போக்கு நன்கு பரிச்சியமான தொன்று. இவர்களில் சிலர் நல்ல ஆற்றல் இலக்கியப்படைப் பாளிகளுங்கூட; ஆனால் தென் னிந்திய சமகால இளம் பரம் பசை எழுத்தாளர்கள் படைக்கும் 'பூஷாவா' செயற்கை எழுத்துகள் போன்று நமது ஜீவா, டானியல், இளங்கீரன், யோகநாதன், கதிர்காமநாதன், கணேசலிங்கம் போன்றேர் (இவர்கள் மாத்திரமல்லர்) எழுதுவதில்லை என்று நாம் நிச்சயமாகப் பெருமைப்படலாம்.

மேனுட்டு இலக்கியப் போக்குகள் பற்றி அறிந்திருப்பது வேறு; அந்த இலக்கியங்களைத் தலைதடுமாறி, பொருத்தமுடைமை இன்றி ஜீரணைப்பது வேறு. எழுத்து எழுத்தாளர்கள் (தமிழ் சிங்களம்) மாறிவரும் ஆசியாவின் சமூகப் போக்குகளை அவதானித்து எழுதுவதே சிறப்பு.

சிங்கள விமர்சகர் ரெஜி சிறிவர்த்தனவும் அன்மையில், வானென்னி ஓலிபரப்பொன்றில், சிங்கள எழுத்தாளர்கள், மேனுட்டு இலக்கியங்களை மொழி பெயர்ப்படைவிட, அயல்லுள்ளன இந்தியாவின் இலக்கியங்களை மொழி பெயர்ப்படை விரும்பத்தக்கதுளங்க கூறியிருந்தார்.

திக்கவயல். தர்மகுலசிங்கம்

ராஜாராம் மோகன்ராய்

சில சிந்தனைகள்

இந்தியாவின் சமூகக் கொடுமைக்கும், அறியாமை, அராஜகம், என்பனவற்றுக்காக 18-ஆம் 19 ஆம் நூற்றுண்டினில் போர் தொடுத்தவர்கள் பலர். அவர்களில் ராஜாராம் மோகன்ராய், கேசாப் செந்திரசென், தபேந் திரநாத் தாகூர், சரோஜினி தேவி ஆகியோர்களே முக்கிய மானவர்கள். இவர்களுள் ராஜாராம் மோகன்ராயே காலத்தால் முந்தியவரும், புதிய கருத்துக்களால் உந்தப்பட்டு இந்திய சமுதாயத்துக்கு அளப்பரும் சேவையினைச் செய்தவராகும் என்று சரித்திராசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். ஜெரமிபெந் தாம் அவர்கள் ராஜாராம் மோகன்ராயினைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, 'மனித வர்க்கத்துக்காகப் போராடுவதில் உன்னிப்பாக விருப்பம் கொண்டவரும் அருமையாக நேசிக்கப்படுவருமான கூட்டாளி' என்று குறிப்பிடுகின்றார். சமூக சீர்திருத்தத்துறையில் நுழைந்து சேவை செய்வதற்கு அவருக்கு இருந்த அபரிதமான ஆங்கில, பாரசிக, அராபிய, சமஸ்கிருத அறிவு உதவி செய்தது. ராஜாராம் மோகன்ராயின் சமூக சீர்திருத்தத் தொண்டினை ஆராயும்போது அது உடன் கட்டை ஏற்ற ஒழிப்பு, பெண்ணடிமைத்தனத்

துக்கான போர் தொடுப்பு, விக்கிரக வழிபாட்டுக்கான எதிர்ப்பு, ஆங்கிலக் கல்வியை நிலைநாட்டல், பத்திரிகைத்துறையில் இந்தியர்களை ஊக்குவித்தல் என்ற தலைப்புகளின் கீழ் ஆராய்தல் பொருத்தமும் நிறைவும் கொண்டது. மேலும், அவர்காலச் சமுதாய நிலைமையை நாம் கருத்தில் கொண்டால் அவர் சேவையின் உயரிவை மதிப்பிடலாம்.

18-ஆம், 19-ஆம் நூற்றுண்டுகளில் உடன்கட்டையேறும் வழக்கம் இந்தியாவில் பெருகியிருந்தது. வங்காளத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் 500 தொடங்கி 850 பெண்கள் வரையில் வருடம் ஒன்றுக்கு உடன்கட்டையேறினர். 19-ம் நூற்றுண்டின் முதற் பகுதியில் ராஜாராம் மோகன்ராயின் முதற் சகோதரர் இறந்தார். அவருடைய மனைவி உடன்கட்டையேற்றுவிக்கப்பட்டாள். ராஜாராம் மோகன்ராய் இதைத் தடுக்க முயற்சி செய்தும் இயலாமல் போயிற்று. பண்டைக்காலம் முதல் தரும சாத்திரங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இவ்வழக்கம் 'இந்துப் பெண்களுக்கு எதிரான மாபெரும் துரோகம்' எனச் சொல்லலாம்.

இம்முறையின் ராஜாராம் மோகன்ராய் சாடித் தனது பதி திரிகையான சம்பாத கௌமுதி யிலும், மிருட்டுல் அக்பரிலும் எழுதினார். வேத உபநிடதங்களின் உண்மையான கருத்துக்களை எழுதிச் சமுதாயத்தில் பெண்களின் உரிமைகளுக்காகப் பாடுபட்டார். 1832-ஆம் ஆண்டினில் பெண்டிங்கின் ஆட்சிக் காலத்தில் சீர்திருத்த மசோதா சமர்ப்பிக்கப்பட்டபோது அதற்குச் சார்பாகப் பல சொற் பொழிவுகளை அவர் ஆற்றினார்.

இந்தியா பழம்பெருமை கொண்ட நாடு. ஆனால் முற்போக்கான கொள்கைகளைப் பின்னே பெற்ற நாடு எனலாம். 1817-இல் யேம்ஸ் தான் எழுதிய வரலாறு என்ற நூலினில் இந்தியாவினைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். ‘நூற்றுண்டு என்ற குப்பை கூழங்களுக்குள் இந்தியா என்றெருதேசம் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது’ என அவர் குறிப்பிட்டார். இந்தக் கற்களுள் ஒன்றுதான் விக்கிரக வழிபாடாகும். இதனால்தான் இந்துக்கள் தெய்வங்களை நங்கையுருவில் இருந்து நாயுருவரையில் வரைந்து இருக்கின்றார்கள். இதை ராஜாராம் மோகன்ராய் எதிர்த்தார். இந்த விக்கிரக வழிபாட்டை எதிர்த்தகாரன்தால்தான் வீட்டை விட்டுத் தூரத்தப்பட்டார். இதில் அவர் வெற்றியடைந்தாரோ தோல்வியடைந்தாரோ என்று ஆராய்வவைவிட அப்படியான ஒரு பகுத்தறிவு வாதத்துக்கு வித்திட்டவர் ராஜாராம் மோகன்ராய் எனச் சொன்னால் மிகையாகாது.

வங்காளத்தில் 19-ம் நூற்றுண்டில் பெண்கள் கல்வி என்பது மிக அருமையாகவே இருந்தது. பெண்கள் கல்வி கற்றில்

அது அவர்களின் விதவைத் தன்மைக்கு வழி வகுக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. வங்காளப் பெண்களின் நிலைமை என்ற தலைப்பினில் டாக்டர் உமா சக்கிரபோதி அவர்கள் அன்றைய வங்காளப் பெண்களின் நிலைமை பற்றிச் சில தகவல்களைத் தருகின்றார். 1887-ம் ஆண்டுபெருள்ளிலிருந்து பெண்டிங்கின்படி 87 வீதமான வங்காளப் பெண்கள் கல்வி கற்காதவர்களாகவே இருந்தனர். அது மாத்திரமல்ல வாழ்க்கைக்குக் கஷ்டப்பட்ட பெற்றேர் தம் பெண்பிள்ளைகளை விற்கிறார்கள். சில சமயங்களில் இவர்கள் கொடுமை மிகுந்தவர்களின் கையில் அகப்பட்டுக் கூடா ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட விடப்பட்டார்கள். ஒரு சரித்திர ஆசிரியன் கேலியாகக் குறிப்பிட்டதுபோலப் பெண்கள் பொம்மை யுடன் விளையாடக் கற்பிக்கப்பட்டார்களேயன்றிப் புத்தகப்படிப்புக்கு முக்கியம் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்த மூடப் பழக்க வழக்கங்களை ராஜாராம்மோகன் ராய் எதிர்த்தார். தனது பத்திரிகையான சம்பாத கௌமுதியில் இதனைப்பற்றிச் சாடி எழுதினார். 19-ம் நூற்றுண்டு முற்பகுதியில் அவரால் தாபிக்கப்பட்ட ‘நண்பர்கள் கழகம்’ இதில் பெரும் பங்காற்றியது எனச் சொல்லலாம்.

விதவைத் திருமணத்தை ஊக்குவித்தவர்களில் ஒரு வர்ராஜாராம் மோகன்ராய். இந்துசமயத்திலிருந்த பெரும்பாலான பெண்கள் பத்து வயதினிலேயோ அல்லாவிட்டால் அதற்கு முன்போ விவாகம் செய்து கொண்டார்கள். விவாகரத்து இந்துசமுதாயத்தில் ஏற்கப்படாத ஒரு விடயமாக இருந்தது. ‘புதிதாக மணம் முடித்த ஒரு பெண் தன் கணவரைவிட மாமியாரைத்தான்

அதிகம் கவனிக்க வேண்டி இருந்தது' என்று நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிடுவார். விதவைகட்டுத் தேவையான பணம் பெற்றே ரால் கொடுக்கப்படலாம். ஆனால் கொடுக்கப்பட்ட சீதனத்தில் அவர்கட்கு உரிமையில்லை. அவர் களில் பெரும்பாலோர் கல்வி கற்காதவர்களாகும். அவர்கள் ஆண்களையே பார்ப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. நிறப்புதவை கள் அணியக்கூடாது. மாமிசம் புசிக்கக்கூடாது. அடுத்த பிறவியில் தமது கணவன்மார் அதிக நாட்கள் உயிருடன் இருக்க இப்பிறவியில் அவர்கள் சிவலிங் கத்தை வழிபட்டார்கள். இந்த முறையை ராஜாராம் மோகன் ராய் வன்மையாகக் கண்டித்த தார். அவரால் ஆரம்பிக்கப் பட்ட பிரம்ம சமாஜமும் இதனை வன்மையாகக் கண்டித்தது. ராஜாராஜ் வித்தியாசாகர் என்பவரும் இதற்காகப் பாடுபட்டார். அவர் ராஜாராம் மோகன்ராயின் கருத்துக்களால் உந்தப்பட்டவராகும். 1872-ம் ஆண்டில் விதவைக் கல்யாணம் சட்டமாக்கப் பட்டபோது, அதைக் காண ராஜாராம் மோகன்ராய் உயிருடன் இருக்கவில்லை 19-ம் நூற்றுண்டில் கூடா ஒழுக்கக்காரிகள் என எழுதப்பட்ட கட்டுரையொன்று துர் நடத்தையில் ஈடுபட்ட பெண்களில் 80 வீதமானவர்கள் விதவைகள் என்று கூறுகின்றது. எனவே பெண்களின் உணர்ச்சிகளை அறிந்து அதற்காக குரல் எழுப்பிய ராஜாராம் மோகன்ராய் வரலாற்றில் துதிக்கப்படுவார் என்பதில் ஜயமில்லை.

ஆங்கிலக் கல்விக்கு இந்தியாவில் அத்திவாரம் இட்டவர்களில் இவரும் ஒருவர். அறியாமையின் இருளில் வீழ்ந்து கிடக்

கும் இந்திய மக்களைத் தூக்கி விட ஆங்கிலக் கல்வியால் தான் முடியும் என்று அவர் நம்பினார். எனவே ஆங்கிலக் கல்விக்காக கல்கத்தாவில் பிரபலமாக விளங்கிய இந்துக் கல்லூரியைத் தாபித் தார் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்தியர்கள் சிலர் என்னுவதுபோலச் கிளாக்கர்களை உற்பத்தி செய்வதற்காக ஆங்கிலக் கல்வி ஆங்கிலேயரால் புகுத்தப்படவில்லை. இந்தியர்களின் வற்புறுத்தலே இதற்குக் காரணமாகும். இதில் ராஜாராம் மோகன் ராய்க்கும் ஒரு பங்கு உண்டு.

பத்திரிகைத்துறை வளர்ச்சிக்கு ராஜாராம் மோகன்ராய் பாடுபட்டார். 'மக்களின் முன் னேற்றமே பத்திரிகையின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்' என்றார் அவர். இதனால்தான் பத்திரிகைகள் மீது அரசாங்கம் கட்டுப்பாடுகள் கொண்டு வந்தபோது எதிர்த்து வாதாடினார்.

ராஜாராம் மோகன்ராயின் சீர்திருத்தக் கொள்கைள் பற்றிச் சில சந்தேகங்கள் இன்று எழுஷரம் பித்து இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று ராஜாராமின் வரலாறு பிழையாக எழுதப்பட்டது என்பதேயாகும். அவரது சுயசரிதம் அவரது நூற்றுண்டு விழாவுக்காக ஒரு விசேஷ குழுவால் தயாரிக்கப் பட்டது. எனவே தற்கால விமர்சனத்துக்குள் அந்த நூல் உட்படுத்தப்படவில்லை. எனவே அது தரும் எல்லாத் தகவல்களையும் நம்பமுடியாமல் இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. பதினேழாவது வயதில் விக்கிரக வழிபாட்டை எதிர்த்தார் என்றும், தமையன் மனைவி உடன்கட்டை ஏறுவதைக் கண்டு மனம் உடைந்தார் என்றும், பாரசீக, அரா

பிய மொழிகளைப் பாட்டுவில் கற்றூர் என்றும் கூறப்படும் கருத்தையும் எவ்வாறு ஏற்பது? எனவே இவற்றுக்குச் சமகால ஆதாரங்கள் கிடைக்கும்வரைக்கும் அவரின் சாதனைகள் வரலாற்று ஆய்வாளர்கட்குச் சோதனையாக அமையும்.

கல்கத்தாவின் இந்துக்கல் ஹாரித் தாபகர் ராஜாராம் மோகன்ராய் என்ற கருத்துப் பிழையானது. 1816 ஆம் ஆண்டினில் கல்கத்தாவில் பிரதான நீதிபதியாக இருந்த சேர் கைட்டஸ்ஸல்ர் என்பவர் பிரபல்யம் வாய்ந்த இந்துக்களின் வேண்டுகோளுக்கு இனங்க ஐரோப்பிய பாணியில் ஒரு கல்வி நிலையத்தை நிறுவுவதற்காக உந் தப்பட்டார். இதற்காக இந்து மதத்தை வர்களால் அரைலட்சம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த ஆதாரங்கள் சேர் கைட்டஸ்ஸல்ர் தனது தம்பியான கறிஞரனுக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்திலிருந்து எழுதப்பட்டதாகும். இந்தக் கடிதத்தில் சேர் கைட்டஸ்ஸல்ர் தனக்கு ராஜாராம் மோகன்ராயைத் தெரியாது. என்றும், அவர் இந்துக்கல்லூரிக்கென நிதி திரட்டிய கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள வில்லையென்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இந்துக்கல்லூரித் தாபிக்கப்பட்டு 25 வருடங்களின் பின்பு சேர் கைட்டஸ்ஸல்ர் இளைப்பாறி ஞர்ட் எனவே கல்லூரிக் கட்டிடத்தைச் செவ்வனே கட்டிட முடிக்க இவருக்குப் பதிலாக வேறு ஒருவரை நியமிக்கக் கோரிப் பிரேரணை ஒன்று இடம் பெற்றது. இந்த இடத்திலும் அவரது பெயர் இடம்பெற வில்லை. இதிலிருந்து அரை நூற்றுண்டுகள்வரை அவரை ஆங்கிலக் கல்விக்கு வித்திட்டவர் என்று எவரும் குறிப்பிடவில்லை. எனவே ஆங்கிலக் கல்விக்கு

ராஜாராம் மோகன்ராய் உற்சாகம் ஊட்டினார்என்று சொல்ல முடியுமே தவிர ஆங்கிலக் கல்வியின் முன்னேடி எனக் சொல்ல முடியாது என ஆர். சி. மழும் தார் அவர்கள் குறிப்பிட்டு உள்ளமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே சமகால ஆதாரங்கள் தெளிவாகும்வரை ராஜாராம் மோகன்ராயின் சாதனைகள் புதிராகவே இருந்து வரும் எனக் கூறுவதிலும் பிழையிருக்க முடியாது.

ராஜாராம் மோகன்ராயின் சாதனைகளில் அவரால் தாபிக்கப்பட்ட பிரம்ம சமாஜமும் முக்கியம் வாய்ந்தது. பிரம்ம சமாஜம் சகோதரத்துவ மனப்பான்மையும் சாதிக்கு சாவுமணியும் அடித்தது. இதில் எந்தச் சாதியினரும் அங்கத்தவர்களாவதற்கு உரிமை இருந்தது. எனவே சாதியை ஒழிப்பதற்குப் பிரம்மசமாஜம் சமூக சீர்திருத்தத்துறையினில் முதல் தொண்டு செய்தது.

பிரம்ம சமாஜம் புதிய வழி பாட்டு முறை ஒன்றைத் தயாரித்தது. பாடசாலை மாணவர்கள், மாணவிகள், தாயற்று குழந்தைகட்கும் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன, எனவே சமுதாயத்தின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகப் பிரம்ம சமாஜம் விளங்கியது. இதனை மத்தியகால ஐரோப்பாவில் நிலவிவந்த தெய்வீக அன்புப் போதனைக் கழகத்துடன் ஒப்பிடலாம்.

பிரபல்யமான சமூகத் தொண்டர்கள் பலரும் பிரம்ம சமாஜத்தின் அங்கத்தவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். டாக்டர் பி. சி. ரேய், சேர். யே. சி. போஸ் அவரது மனைவி அயலா போஸ் பிரிட்டிஸ் ஏகாதிபத்தி

தியத்தை வன்மையாக எதிர்த்த பினால் அவர்களும் சுத்திய யித்ராய் என்பவரும் பிரம்ம சமாஜின் அங்கத்தவர்களாக இருந்தவர்களே எனலாம்.

சரோஜினிதேவி நாயுடுவின் திருமணம் சமாஜ வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று எனலாம். இது சென்னை பிரம்ம சமாஜத்துக்குப் புகழ் தேடித் தந்த ஒன்றாகும். சரோஜினிதேவி அவர்கள் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். நாயுடு அவர்கள் பலிஜா வகுப்பினைச் சேர்ந்தவராகும். எனவே கலப்புத் திருமண விடயத்திலும் வழி காட்டி பிரம்ம சமாஜமே. அதன் வெற்றி ராஜாராம் மோகனராயைச் சேர்ந்தது எனலாம்.

இக்கால ஆய்வாளர் சிலர் பிரம்ம சமாஜம் பற்றிச் சில கூடாத தகவல்களைத் தந்திருக்கின்றமையும் கவனிக்கத்தக்கது. அவர்களில் டாக்டர் ராஜ்போகர் அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க வர். பிரம்ம சமாஜத்தின் முக்கிய அங்கத்தவரான சிப்னத்சாஸ்திரி தனது வீட்டிலேயே கூடா ஒழுக்கத்துக்கு இடம்

கொடுத்தார் என்றும் அதன் பின்பு அக் கூடா ஒழுக்கக்காரியை வெரூரூ பிரம்ம சமாஜ அங்கத்தவருக்கு விவாகம்செய்து கொடுத்தார் என்றும் வரலாறு சொல்லுகின்றது. அப்பெண்ணின் தாய் இதை எதிர்த்துக் கோட்டில் வழக்குத் தொடர்ந்தும் பலன் எதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

சான்றுதாரம்

19-ம் தூற்றுண்டின் இரண்டாவது பகுதியில் வங்காளப் பெண்களின் நிலைமை.

— டாக்டர் ராஜ்போகர்

இது எவ்வாரூபினும் 19-ம் நூற்றுண்டின் இந்திய சமூக சீர்திருத்தத்துறை ராஜாராம மோகனராயையும், பிரம்ம சமாஜையும் குறிப்பிட்டாலன்றி நிறைவுபெற மாட்டாது எனலாம்.

இக் கட்டுரையின் குறைவு, நிறைவுகளை ஆராயும் பொறுப்பை வரலாற்று ஆய்வாளர் கட்கே விட்டு விடுகின்றேன்.

தன்னால் முடிந்ததை செய்யவேண்டுமென்று எவன் ஆவல்கொள்கிறானே, எவன் தான்கொண்ட ஆவலின் படி காரியத்தைச் செய்கிறானே அவன்தான் உண்மையான சுதந்திர புருஷன்.

— ருஸோ

ஆண்டவன் இலன் எனினும் அறநெறி நிற்போம் என்பவரே அவன் அடியவராவர்.

— ஞேபேட்டரெளனிங்

சண்முகம் சிவலிங்கம்

சனங்கள்

அங்கே தொலையில் சனங்கள் அணியணியா வந்தபடி உள்ளார் — இன்னும் வருகின்றார்.

(வெங்கலங்கள், கோப்பை, விசிறி, அரிதட்டு, பஹன் இன்னும் பலவும் இடையில் தெரிகிறது)

முக்காடு, கைக்குழந்தை, மூத்தப்பா தோள் மீதும் சொக்கைப் பயல் ஓருவன். தோப்புளாச் சேலைகளைக் கட்டிப் பெரிய மனுஷிபோல் கால்தடக்கும், சின்னப் பொடிச்சிகள்— இன்னும் சில முதியோர் — எல்லோரும் வந்தார்கள் இன்னும் வருகின்றார்.

வந்தவர்கள் அந்த மணவில் அமர்ந்தார்கள். ‘என்ன களைப்புகா கால் இசக்கம் இல்லை’யென்றே, மங்கல் படும் வானை அண்ணார்ந்து பார்த்தார்கள்.

மங்கலப்படும் வானின் ஊடே ஒரு காகம் எங்கோ பறந்து செல்லும்.

எட்டத்தில் உள்ள அந்தத் தென்னைகளின் ஓலை சிறிது படப்படக்கும்.

கொஞ்ச நேரம் கடவின் கொந்தளிப்பைப் பார்த்தார்கள்.

பீடி புகைத்தார்கள். வெற்றிலையும் போட்டார்கள். ஏதேதோ பேசிச் சிறிதே இருந்தபின்னர் மீண்டும் எழுந்து நடக்கத் தொடங்குகிறார்.

நீண்டவழிதான்; எனினும் சனம் நில்லார்
சோம்பிக் கிடந்த என் நெஞ்சம் துணிகிறது.

பாவலர் தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை
நாற்றுண்டு விழாச் சிறக்க
நல் வாழ்த்துக்கள்

C

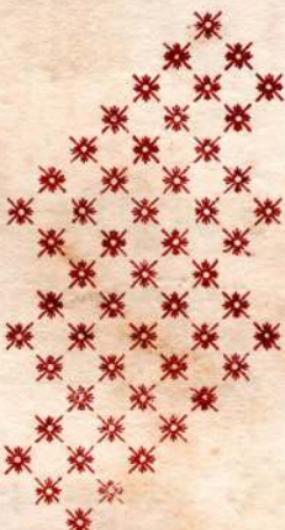
த. குமாரசாமி ரெக்ஸ்ரஸ்

தரமான புடவைகளுக்கு
முதன்மை ஸ்தாபனம்

O

42, 44, பெரிய கடை,
யாழ்ப்பாணம்

போன்: 7034

அன்பளிப்பு

அஜந்தா ரெக்ஸ்ரஸ் பலஸ்

162, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

எல்லாரும் இன்புற் றிருக்கவென் ஹண்ணுவதே
அல்லாமற் கென்றும் அறியேன் பராபரமே

—தாயுமானவர்

**இலங்கைக்கு முதன் முதலாக
நீல சோப்பை
அறிமுகப்படுத்தியவர்கள்
மில்க்ஷைவர் ஸ்தாபனத்தினரே.**

அன்பர்கள்

நாடு நலம் பெற,

ஆதாவாளர்கள்

நாம் நற்சேவை செய்ய

விற்பனையாளர்கள்

எமது

பாவிப்பாளர்கள்

உற்பத்திப் பொருள்களை

அனைவருக்கும்

வாங்கி

எமது உளம் கணிந்த

உபயோகியுங்கள்

நல் வாழ்த்துக்களை

தெரிவித்துக்

கொள்கின்றோம்

— அதிபர்

மில்க்ஷை சோப் தொழிற்சாலை

தூற் பெட்டி இல. 77, யாழ்ப்பாணம்

தொலைபேசி: 7233

தந்தி: "மில்க்ஷை"

கிளை: 79, மெசன்றூர் வீதி, கொழும்பு-12

தொலைபேசி: 36063